

Historia, literatura i teologia Nowego Testamentu

Sesja 19: Zakończenie Jana i wprowadzenie do Dziejów Apostolskich

Dr Ted Hildebrandt

A. Recenzja książki Jan i chwała Chrystusa [00:00-4:48]

A: Połącz AB; 00:00-10:44; Chwała w Janie, Suplement synoptyczny

Dzień dobry. Przeprowadziliśmy kilka wykładów na temat Ewangelii Jana, a ostatnio w Ewangelii Jana omawialiśmy portrety postaci. Portrety głównych bohaterów: Nikodema, Natanaela, kobiety przy studni, a na koniec zajęliśmy się Tomaszem. Tomasz jest często nazywany „wątpiącym Tomaszem”, a ja starałem się pokazać, że Tomasz miał różne aspekty odwagi i dociekliwości. Określając go po prostu jako „wątpiącego Tomasza”, tracisz wiele z jego charakteru. Dr Hunt z Gordon College przygotowuje książkę o postaciach z Ewangelii Jana, która ma mieć około 600 stron, jak się okazuje, a niektórzy czołowi naukowcy na świecie opisują różne postacie z Ewangelii Jana i sposób, w jaki oddziałują one intertekstualnie w Ewangelii Jana. Jan jest więc wrażliwy. Wcześniej nazywaliśmy go „ucznem, którego Jezus kochał”, a on wydaje się być wrażliwy i odbiera rzeczy na poziomie osobistym z tymi osobami. Teraz chcemy poświęcić kilka minut i dokończyć Księgę Jana, a następnie przejść do Dziejów Apostolskich. Teraz po prostu dokończmy Jana.

Rozmawialiśmy więc o Tomaszu, a teraz chciałbym przedstawić niektóre tematy, którymi zajmuje się Jan. Jednym z tematów, którymi zajmuje się, jest pojęcie chwały. Greckie słowo oznaczające chwałę to *doxa*. A *doxa*, rozpoznajecie je po *doxa* w doksologii. Chwała Bogu, od którego pochodzą wszelkie błogosławieństwa, chwalcie Go wszystkie stworzenia tutaj na dole, chwalcie Go ponad zastępami niebieskimi, chwalcie Ojca, Syna i Ducha Świętego. Wielu z nas śpiewało doksologię w kościele. *Doxa*, zasadniczo oznacza „chwałę” lub „chwałę”. Tak więc to pojęcie chwały tutaj, w tej księdze, Jan używa tego terminu. Jana 1:14, mówi, „widzieliśmy chwałę Jego, jako Jednorodzonego Syna Bożego”. „Widzieliśmy chwałę Jego”. Tak więc używa

tego terminu „chwała” w odniesieniu do Jezusa. Następnie w rozdziale 17, wersetach 22 i 24, Jan ponownie podejmuje ten temat . Mówi, i pozwólcie mi zacząć od wersetu 21. Mówi, że „wszyscy niech będą jedno, Ojcze, jak Ty we Mnie, a Ja w Tobie”.

Teraz, gdy tylko powiem rozdział 17 Ewangelii Jana, co przychodzi Ci na myśl? Rozdział 17 Ewangelii Jana to wielka arcykapłańska modlitwa Jezusa, w której modli się do swojego Ojca, a masz cały rozdział modlitwy Jezusa. Chcesz studiować modlitwę, to wspaniały rozdział do studiowania modlitwy. To arcykapłańska modlitwa Jezusa do jego Ojca. Mówi: „Chcę, aby byli jednym Ojcem, jak Ty jesteś we mnie, a Ja jestem w Tobie”. A potem do Jana 17:22: „Dałem im chwałę, którą Mi dałeś, aby byli jedno, tak jak My jedno jesteśmy”. Tak więc ta jedność Ojca, Syna i Ducha Świętego, ta jedność Ojca/Syna została dana Kościołowi, „aby byli jedno, tak jak My jedno jesteśmy”. To ciekawe, gdy pomyślisz o rozbiciu Kościoła. Ale jest tu świetne stwierdzenie, że Kościół powinien być jeden, i to odzwierciedla chwałę Ojca i Syna oraz ich jedność. Przejdźmy do wersetu 24. „Ojcze, chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną tam, gdzie Ja jestem, i widzieli moją chwałę. Dałeś mi chwałę, bo umiłowałeś mnie przed założeniem świata”. Więc Jezus mówi, że jedną z rzeczy, która przyniesie mu radość, jest to, aby jego naśladowcy zobaczyli chwałę, którą Bóg mu dał przed założeniem świata. Jezus o tym pamiętał i podkreśla to w swojej modlitwie do ojca. Więc chwała jest ważnym tematem w Księdze Jana, ta *doxa* , chwała. Inna rzecz, którą widzieliśmy, to jego chwała, tam, właśnie to omówiliśmy. W Kanie, uczcie weselnej, w Kanie, kiedy zamienia wodę w wino, mówi się, że objawiło to jego chwałę. Więc ten temat chwały jest ponownie podjęty przy śmierci Łazarza. Chwała jest tam ukazana. Następnie chwała objawia się przez miłość, a szczególnie jedność, ponieważ Ojciec i Syn są jednym, i to właśnie przeczytaliśmy w rozdziale 17, wersecie 22. Więc chwała jest ważnym tematem w Księdze Jana.

B. Jan, Suplement synoptyczny: Żadnych opowieści z dzieciństwa, genealogii ani pokusy [4:48-10:44]

A teraz chciałbym omówić to, co nazywamy – księga Jana została napisana

znacznie później niż ewangelie synoptyczne. Większość uczonych Nowego Testamentu debatuje nad tym, ale akceptuje priorytet Marka . Więc masz Marka, który pojawił się pierwszy, lata 50., 60., a Mateusz i Łukasz byli zależni od Marka, a potem przyjrzelśmy się źródłu Q, które było wspólne dla Mateusza i Łukasza, ale nie u Marka, a to źródło Q jest źródłem hipotetycznym, ale zasadniczo Mateusz, Marek i Łukasz, ewangelie synoptyczne, wszystkie są dość wczesne. Jan wydaje się być napisany znacznie później. Więc wydaje się niektórym, że Jan jest uzupełnieniem ewangelii synoptycznych – Mateusza, Marka i Łukasza. Jan pojawia się później, więc jest świadomy Mateusza, Marka i Łukasza. On mówi: „Okej, powiedzieli ci to o Jezusie, dali ci to, co jest w twoim lewym oku. Teraz dam ci inną perspektywę z prawego oka, żebyś mógł zobaczyć tutaj trójwymiarowego Jezusa. Więc to, co on robi, to, jak zauważyliśmy wcześniej, daje mu 92% unikalnego materiału. 92% jest całkowicie unikalne, czego nie mamy nigdzie indziej. Tylko 8% to rzeczy takie jak nakarmienie 5000, które jest wspólne dla wszystkich czterech Ewangelii, ale 92% jest inne w Jana. Więc Jan jest uważany za suplement synoptyczny. Uzupełnia to, co piszą ci inni faceci, Mateusz, Marek i Łukasz. Więc Jan jest suplementem synoptycznym.

Teraz pozwólcie mi zilustrować to kilkoma punktami. Na przykład Jan nie ma żadnych opowieści o dzieciństwie Jezusa, nie ma zapisu o tym, że Jezus poszedł do Betlejem, nie ma zapisu o Herodzie i magach lub mędrcach, nie ma zapisu o zabiciu niemowląt w Betlejem, nie ma zapisu o pasterzach wracających z pól, jak Łukasz, nie ma zapisu o tym, że miał 12 lat i został pozostawiony w świątyni i rozmawiał z przywódcami świątyni. Jan nic z tego nie ma. Nie ma tam żadnych opowieści o dzieciństwie. Jan zaczyna: „Na początku było Słowo [*logos*], a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo”. Tak więc Jan przyjmuje bardziej kosmiczny pogląd na Chrystusa i dlatego odzwierciedla rodzaj wysokiej teologii, bardzo rozwiniętą myśl o Jezusie i jego kosmicznym znaczeniu, więc jest tak, jakby Mateusz i Łukasz zapisali historię z perspektywy Józefa, z perspektywy Marii, więc to zostało omówione, więc spojrzę na Jezusa w inny sposób. I tak Jan nie ma żadnych dziecięcych opowieści o Jezusie. Zero. Inna sprawa, nie ma genealogii. Mateusz ma genealogię Józefa, Łukasz ma genealogię Marii, więc masz dwie

genealogie Chrystusa i nie masz genealogii w księdze Jana. Więc Jan mówi: „Okej, zajęli się tym, ja nie muszę tego robić, nie ma pokusy Chrystusa wygnanego na pustynię, Szatan jest tam, gdzie pości czterdzieści dni i czterdzieści nocy. Szatan przychodzi i wiesz, „zamień te kamienie w chleb”, „skocz ze szczytu świątyni, jego aniołowie cię poniosą”, a potem pokazuje im wszystkie królestwa świata. Wszystkie te dam ci, jeśli się pokłonisz i oddasz mi cześć”. Nic z tego, pokusa Chrystusa przez Szatana, która jest w Ewangelii Mateusza 4, nic z tego nie ma w księdze Jana. Pokusa Chrystusa na pustyni w ogóle tam nie ma. Zero.

Nie ma Kazania na Górze. Teraz Kazanie na Górze jest ogromne. Łukasz zapisuje Kazanie na Górze, różne formy, ale w Ewangelii Mateusza Kazanie na Górze jest ogromne. To trzy rozdziałowe kazanie Jezusa. Jan w ogóle nie opowiada Kazania na Górze. Więc ciekawe, że tego nie rozumiesz. Czy pamiętasz, jak mówiliśmy w Ewangelii Mateusza, że były te rozbudowane długie kazania? Więc masz Kazanie na Górze, masz Kazanie na Górze Oliwnej, masz Posłanie Dwunastu, masz Przypowieści o królestwie w Ewangelii Mateusza 13. Jan nie robi tego kazania, tych długich kazań Jezusa. Jan tego nie robi. Wydaje się, że robi więcej, jak wskazaliśmy wcześniej, tej interakcji między ludźmi, kiedy Jezus przychodzi i spotyka Natanaela. „Widziałem cię, zanim Filip zawołał cię pod drzewem figowym”. I więcej tego typu rzeczy. Jan ma interakcję z ludźmi, a nie długie kazania, w których Mateusz jest tak dobry. Więc w Ewangelii Jana nie ma w ogóle Kazania na Górze; nie ma przypowieści. Mateusz, Marek i Łukasz, wszyscy oni mają przypowieści o Siewcy i Owcach i Kozach. Przypowieść o talentach i wszelkiego rodzaju przypowieści, które są podkreślone w obu, a Łukasz daje nam inny zestaw przypowieści z Samarytaninem, przypowieść o dobrym Samarytaninie, Łazarzu i bogaczu oraz Synu Marnotrawnym. Przypowieści, które otrzymujemy w Ewangelii Mateusza, są nieco inne niż te, które otrzymujemy w Ewangelii Łukasza. I wśród wszystkich tych przypowieści, a jest ich mnóstwo w Ewangelii Mateusza i Łukasza, a także Marek ma ich kilka, ze wszystkich tych przypowieści, żadna z nich nie znajduje się w Ewangelii Jana. Zero. Więc to bardzo interesujące, że nauczanie Jezusa w sposób przypowieściowy jest podejmowane przez pozostałych trzech, podczas gdy Jan idzie inną drogą niż

przypowieści, nie ma tam przypowieści. Służba judejska, większość innych ewangelii, Mateusza, Marka i Łukasza, skupia się na Jezusie, gdy jest w Galilei, więc masz Jezusa wychodzącego, chodzącego po wodzie, łowią ryby, zarzucają sieci po drugiej stronie i łowią ryby. Jezus naucza ich nad Jeziorem Galilejskim. Całe to skupienie, Jezioro Galilejskie, służba galilejska i Jezus idący i idący do synagogi w Nazarecie, a oni prawie zrzucają go z klifu, nie znajduje się w Jana - wszystkie te galilejskie historie. Jan skupia się głównie na tym, gdy Jezus przybywa do Judei. Więc jest tu bardzo judejski typ skupienia, gdy Jezus przychodzi lub wraca z Jerozolimy i Judei.

C. John skupia się na Tygodniu Pasyjnym [10:44-12:45]

B: Połącz CE; 10:44-18:22; Pasja, Ja jestem, Ojciec/Syn

W Ewangelii Jana jest też bardzo dużo skupienia na tygodniu męki Chrystusa. To dość interesujące, gdy widzisz, jak wiele Ewangelii Jana jest zajęte tym tygodniem męki Chrystusa, większość Ewangelii Jana skupia się na ostatnim tygodniu Chrystusa. Ostatni tydzień Chrystusa to ogromny procent księgi Jana skupiający się na tygodniu męki.

Niektórzy wspominają o filmie Mela Gibsona zatytułowanym „Pasja”, który jest interesującym przedstawieniem i prawdopodobnie dość realistycznym w kwestii przemocy, wcale nie przesadą. Co się działo, gdy ktoś był bity, zwłaszcza Jezus i podane opisy, gdy żołnierze z niego szydzili. Często Żydzi zawsze dawali coś w rodzaju 39 batów, a nie 40 batów, ponieważ jeśli dochodziło do 40 i zabijałeś osobę, to było złe, więc zawsze trochę się wycofywali. Ale pokazywało ci to, że bili cię o cal od twojego życia. Tak więc opisy tygodnia męki i agonii Jezusa są opisane w Księdze Jana bardziej niż gdziekolwiek indziej. Skupia się na Judejskiej Służbie, Jerozolimie, a następnie skupia się na tym ostatnim tygodniu Chrystusa, a nie tylko ostatnim tygodniu, ostatnim dniu życia Chrystusa. Zauważysz, że od Jana 13 do Jana 19, sześć rozdziałów, pod koniec książki, to ogromny kawałek. Jest sześć rozdziałów. Duży kawałek tam, wszystko o ostatnim dniu życia Chrystusa i pójściu do Getsemani, aresztowaniu i procesie, zdradzie Judasza, zaparciu się Piotra i wszystkich tych rzeczach. Tylko o ostatnim dniu Chrystusa, co jest interesujące, ponieważ masz całą księgę Jana, to jest, 21 rozdziałów

tam, i masz sześć z tych rozdziałów o ostatnim dniu Chrystusa, więc jest bardzo skoncentrowane.

D. Jezus naucza przez stwierdzenia „Ja jestem” [12:45-15:55]

Teraz. Wspomnieliśmy, że ewangelia Jana dzieje się głównie w Judei, więc jest tam bardzo judejskie skupienie w przeciwieństwie do posługi galilejskiej. Oto coś, co uważam za interesujące, a mianowicie, że Jezus nie naucza w przypowieściach, ale naucza, i to jest wyjątkowe dla Jana, Jan ma nauczającego Jezusa, nie w przypowieściach, królestwo niebieskie jest jak ziarno gorzycy, które rośnie w dużą roślinę. Nie, Jan nie robi tego w ten sposób. Jan używa tego, co nazywa się stwierdzeniami „Ja jestem”. *Ego eimi* to stwierdzenia „Ja jestem”. Więc dostajesz siedem z tych stwierdzeń „Ja jestem” rozsianych po całej liście, a następnie Jezus rozwija, co ma na myśli przez te stwierdzenia „Ja jestem”. Więc na przykład pozwólcie mi wymienić tylko kilka z tych stwierdzeń „Ja jestem”. Ponownie, Jezus nie naucza w przypowieściach. Nie ma przypowieści u Jana. Ale naucza poprzez te stwierdzenia „Ja jestem”. „Ja jestem chlebem życia” w rozdziale 6:35. W 8:12, „Ja jestem światłością świata”. W 10 bardzo znanym, „Ja jestem bramą”. A potem także w 10, „Ja jestem”, i dla tego jest wiele obrazów, które to opisują: „Ja jestem dobrym pasterzem”. Przedstawia Jezusa jako dobrego pasterza, który dba o swoje owce. Ja jestem dobrym pasterzem. Oto jeden, który jest sławny, pojawia się w historii o Łazarzu: Łazarz. „Ja jestem zmartwychwstaniem”. Ja jestem zmartwychwstaniem. A oto jeden, który wszyscy znacie, ponieważ zrobiliśmy to na pamięć werset, „Ja jestem drogą, prawdą i życiem, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie”. To bardzo mocne stwierdzenie Jezusa. To bardzo ekskluzywne stwierdzenie. Nasza kultura ma problem ze wszystkim, co jest ekskluzywne. Ale „Ja jestem drogą, prawdą i życiem, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie” powiedział Jezus, Jana 14:6. Wszyscy to zapamiętaliście. „Ja jestem krzewem winnym, wy jesteście latoroślami”, rozdział 15:5. Tak więc te różne stwierdzenia „Ja jestem”, „Ja jestem chlebem życia”, „Ja jestem światłem”, różne stwierdzenia, że Jezus powiedział „Ja jestem” i nie sędzę, żebyście mogli to przegapić.

Słyszę w tym echo Starego Testamentu.

Teraz, nie mówię, że cytuję tutaj Stary Testament, ale słyszę to echo z płonącego krzewu i Mojżesza i Wyjścia 3:14. „Jestem, który jestem”. Jezus używa tego *ego eimi*, po grecku, „Jestem”, a nawet w niektórych czasach faryzeusze naprawdę reagowali, gdy Jezus powiedział „Jestem”. Myślę, że to nawiązuje do tego najświętszego imienia Boga, Jehowy lub Jahwe, Jestem, który jestem, powracającego z płonącego krzewu. Niektóre z tych alikwotów, lub po prostu tego rodzaju echa Pisma, jak sądzę, można znaleźć tutaj.

E. Duch Święty i relacja Ojca i Syna [15:55-18:22]

Teraz, inną rzeczą, którą robi Jan, jest to, że opisuje przyjście Ducha Świętego. Porozmawiam więcej o przyjściu Ducha Świętego, kiedy przejdziemy do Dziejów Apostolskich i niektórych z tego konsekwencji, ale przyjście Ducha Świętego, opisuje jako przyjście, które Jezus mówi, że odejdzie, a Ojciec pošle Ducha. Użyję wersji Króla Jakuba, i użyję wersji Króla Jakuba, ponieważ moja głowa była podłączona do Króla Jakuba, kiedy byłem młody. „Poślę pocieszyciela”. I tak ten pocieszyciel, grecki to *paraclete*. Para – para *jak* organizacja para-kościelna to taka, która pojawia się obok *clete* oznacza zasadniczo „powołany”. Więc *paraclete* to „ten, który jest powołany obok”. Więc ten jest powołany obok, a teraz nienawidzę zajmować się etymologią, a tak naprawdę kontekst góruje nad etymologią lub historią słowa. Musisz zrozumieć użycie słowa i kontekst, a nie jego etymologię, jego historię. Ale gdy rozłożymy to na czynniki pierwsze, może nam to dać pewne pojęcie o tle wydarzeń.

„Ten, który jest wezwany obok”, ale kim on jest? Okazuje się, że *Paraklet* – ale co to słowo oznacza? Kiedy się o tym dowiesz, oznacza coś, co jest bardziej jak prawnik. Ten, który jest wezwany obok, jest obrońcą, lub może, inaczej można by to powiedzieć, a jeszcze lepiej, byłby „advokatem”. Innymi słowy, Duch Święty przyjdzie jako nasz obrońca przed Ojcem. Więc Duch Święty jest tym *Parakletem*. Prawdziwe znaczenie tego słowa to nie pocieszyciel, myślę, że to trochę nie o to chodzi. To bardziej idea obrońcy, obrońcy, kogoś, kto przychodzi obok, aby ci pomóc. Jest często używane w kontekście prawnym. Więc relacja Ojciec/Syn, o której wspomnieliśmy, Jana rozdział 17,

to wielka arcykapłańska modlitwa Chrystusa. Więc widzisz Syna modlącego się do Ojca i tę intymność. To piękna modlitwa i możesz zajrzeć do serca Jezusa, gdy modli się do Ojca i modli się za nas i mówi: Chcę, aby widzieli moją chwałę, którą miałem z tobą przed założeniem świata, aby byli jedno, tak jak my jesteśmy jedno, i tego typu rzeczy. To po prostu cudowna modlitwa. To jest arcykapłańska modlitwa Jezusa. Tutaj masz Ojca i Syna, gdzie Syn modli się do Ojca w tej intymnej dyskusji między Ojcem i Synem. To po prostu piękne. To jedna z tych niesamowitych modlitw w Piśmie Świętym.

F. Popularne zwroty z Księgi Jana: Naprawdę, *Agape* [miłość] i *Logos* [słowo] [18:22-22:44]

C: Połącz FG; 18:22-25:07; Styl Johna

Teraz, w pewnym sensie, zakończymy to kilkoma charakterystycznymi słowami Johna. Kiedykolwiek uczę greki, co robię co roku tutaj w Gordon College, zawsze każę im przeczytać 1 Jana, potem zwykle przechodzimy do Jana i Objawienia i chcę, żeby przyzwyczaili się do słownictwa Janowego. I jest bardzo interesujące, John wydaje się powtarzać te formuły, które wypowiada. Rzeczywiście, gdybym powiedział wam, niektórzy z was znają bardzo dobrze Biblię Króla Jakuba, „Zaprawdę, zaprawdę”, „zaprawdę, zaprawdę powiadam wam”, wiecie, zaprawdę, zaprawdę pochodzi z Księgi Jana. Oznacza to „amen, amen; zaprawdę powiadam wam”, a to „zaprawdę, zaprawdę powiadam wam”, pochodzi od Jana. To jedna z jego formuł, którą przejmuje, a John ma te kluczowe słowa. Jan używa słów kluczowych i fraz, a także takich literackich małych fragmentów formuły, które odzwierciedlają prawdopodobnie pewne ustne sposoby, w jakie Słowo Boże do nas dotarło, gdzie te frazy byłyby stereotypowymi frazami używanymi w ustnych sposobach zapamiętywania rzeczy i przenoszenia ich, gdy niekoniecznie były one spisane. Więc Jan podnosi te stereotypowe formuły i używa tego „zaprawdę, zaprawdę” lub „zaprawdę, zaprawdę powiadam wam”.

On jest umiłowanym uczniem, więc w dużej mierze przejmuje to słowo *agape* [miłość]. I tak w szczególności w 1 Liście Jana, dostajesz to, ale dostajesz to również w ewangelii. Większość ludzi zdaje sobie sprawę, że w języku greckim jest kilka słów na

miłość, w przeciwieństwie do hebrajskiego, gdzie hebrajski ma jedno słowo na miłość. Grecki ma *agape* [ofiarny], *phileo* , braterska miłość, *storge* i *eros* . *Eros* jest bardziej namiętną miłością. Myślę, że czasami ludzie je rozdzielają. Oddzielają *agape* , *eros* i *phileo* za daleko. Myślę, że jest pewne nakładanie się tych słów, myślę, że musisz być naprawdę ostrożny z tymi czterema słowami na miłość. Każdy próbuje dostrzec różnice, ale wydaje się, że jest nakładanie się i dlatego wszystkie są tłumaczone „miłość” w pewnym momencie, ale miłość oczywiście ma różne znaczenia. Dlatego Jan używa słowa „*agape*” , które jest dla niego wielkim słowem. Oznacza ono rodzaj miłości pełnej poświęcenia i jest naprawdę ważne.

„Na początku było Słowo [*logos*] , a Słowo [*logos*] było u Boga, a Bogiem było Słowo [*logos*]”. *Logos* oznacza „słowo”. Następnie Jan nazywa Chrystusa tym *logosem* . Ludzie próbują to doszukiwać się i prawdopodobnie słusznie, ten *logos* jest rodzajem kosmicznej siły, zasadą organizującą wszechświat i ma tę ideę kosmicznego porządku kontra kosmiczny chaos. W wielu starożytnych bliskowschodnich strukturach religijnych mamy tę walkę między porządkiem a chaosem. Dlatego Jezus jest nazywany *logosem* , Słowem Bożym. Myślę również, że istnieje rodzaj podwójnego lub potrójnego znaczenia w *logos* , słowie Bożym: wyraz osoby i osobista komunikacja Boga w ciele i samo objawienie. Być może to jest lepszy sposób, aby to powiedzieć. Objawienie Boga pochodzi ze Słowa Bożego, *logosu* .

To są niektóre z ulubionych słów Johna, których używa w kółko. Naprawdę powtarza wiele słów i robi to z małymi zmianami. Zmienia je, prawie tak, jakbyśmy właśnie mieli wykład dr Graeme'a Birda tutaj w Gordon, prawie bierze te stereotypowe formuły i je zmienia. I tak jest prawie jak jazzman, który gra trochę lub ma małe arpeggio, które robi, i robi to i bierze piosenkę, którą wszyscy rozpoznają i robi te małe trilly rzeczy, i dodaje to. John robi to, bierze te małe stereotypowe formuły, a potem trochę je zmienia i możesz zobaczyć, że jest to trochę jak jazzman, który gra tę samą piosenkę w kółko, ale za każdym razem ją zmienia, sprawiając, że jest trochę inna dla czytelników.

G. Bogate kontrasty i uczeń, którego Jezus miłował [22:44-25:07]

Na koniec John jest bogaty w kontrasty. Światło i ciemność są u Johna ważną rzeczą. Ponownie, później, w drugim wieku, dostaniesz więcej tego gnostycyzmu i będzie więcej tego wielkiego kontrastu między światłem a ciemnością. Więc niektórzy widzą pewien protognostyczny rodzaj odpowiedzi, gdzie John, on wychwytyje ten kontrast światła i ciemności. A propos, my nawet używamy światła i ciemności w odniesieniu do współczesnych rzeczy, właśnie widziałem ten obraz Dartha Vadera. I masz siły światła i miecze świetlne i takie rzeczy. Więc masz tę walkę między światłem a ciemnością i jest ona nawet obecna w niektórych filmach Lucasa, Gwiezdnych Wojnach, które były tak sławne. Więc John wychwytyje ten motyw światła i ciemności.

Więc, i na koniec, chciałem tylko dokończyć Jezus, kiedy ten uczeń pisze tę książkę, zdaje sobie sprawę, że jest jednym, jest uczniem, którego Jezus kochał. Więc to jest całkiem fajne, aby uzyskać perspektywę Jezusa od kogoś, kogo Jezus tak bardzo cenił. On identyfikuje się jako: Jestem tym, którego Jezus kochał; i to było podstawą tego, jak postrzegał siebie. Powinno to być w pewnym sensie tym, jak postrzegamy siebie. Podczas gdy wiele osób w życiu pyta: czym jest miłość? Każdy próbuje wysysać miłość od każdego innego i próbuje sprawić, aby inni ludzie kochali mnie, coś w tym stylu. Jako chrześcijanie zdajemy sobie sprawę, że ustanowiliśmy największy dowód miłości, oddał swoje życie za nas. Dlatego jesteśmy kochani i nie musimy wysysać miłości od innych ludzi, z innych miejsc. Ale raczej możemy być tymi, którzy jak Chrystus dają miłość innym, ponieważ nasz kielich jest pełny i przelewa się. Ponieważ jesteśmy kochani przez Chrystusa, a zatem jesteśmy pełni i możemy kochać innych ludzi, niekoniecznie próbując dostać coś w zamian. Będę cię kochać, nie odwzajemniając się miłością. Możemy żyć bezinteresownie, a nie egoistycznie. Zamiast narcyzmu, który jest skupiony na sobie, możemy być skoncentrowani na innych. Tak czy inaczej, Jan jest uczniem, którego Jezus kochał w Księdze Jana.

H. Przejście do Dziejów Apostolskich [25:07-28:57]

D: Połącz HJ; 25:07-36:03; Wprowadzenie do Dziejów Apostolskich i ich

struktury

A teraz jesteśmy gotowi na ogromną zmianę. Do tej pory w tym kursie spędziliśmy sporą część kursu, rozmawiając o Jezusie. To częściowo moje uprzedzenie, nie mogę się od niego uwolnić. Zawsze, gdy przechodzę ze studiów Starego Testamentu do studiów Nowego Testamentu, naprawdę chcę skupić się na Jezusie i na tym, aby dobrze zrozumieć Jezusa, jego nauczanie, jego posługę, sposób, w jaki Jezus wchodził w interakcje z ludźmi. Opowiada o tym, jak Jezus wchodził w interakcje ze swoim Ojcem, jak Jezus wchodził w interakcje z Szatanem, jak Jezus wchodził w interakcje ze swoimi wrogami. Możesz oglądać Jezusa we wszystkich tych różnych scenariuszach. Dlatego tak długo w Nowym Testamencie skupialiśmy się na Jezusie, myślę, że Jezus jest w centrum uwagi i dlatego chcę poświęcić sporo czasu Ewangeliom Mateusza, Marka, Łukasza i Jana, Ewangeliom, Ewangeliom synoptycznym i Janowi.

Ale teraz Jezus umarł, zmartwychwstał, wy dostał się z grobu, a teraz przejdziemy do Dziejów Apostolskich. Dzieje Apostolskie, z Dziejami Apostolskimi wszystko się zmienia. Z Dziejami Apostolskimi nie chodzi już o Jezusa żyjącego i chodzącego nad Jeziorem Galilejskim, a także o Kościół i rozprzestrzenianie ewangelii. Właściwie w Dziejach Apostolskich można zobaczyć przymierze Abrahama. Pamiętasz przymierze z Abrahamem, gdzie Bóg obiecał mu, tak jak robimy to w naszych biblijnych, robaczach rzeczach, ziemię, nasienie i to, że jego potomkowie będą błogosławieństwem dla całej ziemi. A teraz można zobaczyć, jak to błogosławieństwo zostanie spełnione w Jezusie i jego dwunastu uczniach — i jak to rozprzestrzeni się na cały świat. Dzieje Apostolskie opisują więc ten rodzaj eksplozji uczniów wychodzących z Jerozolimy. Jezus powstanie z martwych, nazywamy to zmartwychwstaniem, a trzeciego dnia powrócił do życia i zmartwychwstał. Potem, około czterdzieści dni później, gdy był ze swoimi uczniami, a różne osoby widziały go, a jego dwunastu uczniów widziało go, a kobiety widziały go. A tak przy okazji, to naprawdę ważny punkt, który dr Hugenberg przedstawił w kościele Park Street w Wielkanoc. Kto jako pierwszy zobaczył Jezusa po tym, jak zmartwychwstał? Kto jako pierwszy złożył świadectwo? Kto stał jako świadkowie zmartwychwstania? To te kobiety, Maria i kobiety. Kobiety są zatem pierwszymi

„apostołami” lub posłanymi. To kobiety idą i mówią apostołom, że odszedł, że zmartwychwstał. A Jezus ukazał się Marii Magdalenie i tym innym. To kobiety i ciekawe, że w tej kulturze kobieta nie mogła być świadkiem w sądzie, więc świadectwo kobiety zostało unieważnione. Jednak ewangelia, gdybyś pisał ewangelię, próbując potwierdzić zmartwychwstanie, kazałbyś mężczyznom opowiedzieć historię, ale Pismo Święte sprawia, że kobiety opowiadają historie, co nie jest sposobem, w jaki potwierdziłbyś zmartwychwstanie umarłych w tamtych czasach. To po prostu pokazuje, że pisma święte dają nam prawdziwą prawdę, że pisma święte dają nam faktyczną historię, to jest to, co naprawdę się wydarzyło. To nie jest tak, że zmyślają, to nie jest to, co kręcą w ten czy inny sposób, opisują prawdziwe prawdy, to, co naprawdę się wydarzyło. Więc świadectwo kobiet pojawia się jako pierwsze, chociaż byłoby to sprzeczne z kulturą, i takie małe rzeczy wciąż się pojawiają, które wskazują, że to nie jest wykreowana prawda, że po prostu opowiadają historię, to, co naprawdę się wydarzyło. Teraz nie opowiadają wszystkiego, co się wydarzyło, i widzimy to w Dziejach Apostolskich.

I. Wprowadzenie do Dziejów Apostolskich i ich kanoniczne znaczenie [28:57-33:26]

Teraz przechodzimy do Dziejów Apostolskich i widzimy, jak Jezus umiera na krzyżu, trzy dni później zmartwychwstaje, jest ze swoimi uczniami, ukazuje się tym kobietom, ukazuje się dwóm osobom idącym drogą do Emaus, widzi go 500 osób naraz, widzi go jedenastu uczniów naraz. Widzi go wiele grup i wiele grup w różnych miejscach. Nie zawsze pojawia się w tym samym miejscu. Jest na drodze do Emaus, poza Jerozolimą, widzi go w wielu, wielu różnych kontekstach wiele, wielu różnych osób i w końcu widzi go 500 osób. Następnie mamy to, co nazywa się „wniebowstąpieniem”. Mamy to, co nazywa się „zmartwychwstaniem”, czyli powstaniem z martwych. Wniebowstąpienie następuje po około 40 dniach. Jezus wznosi się na obłoku i odlatuje. Odchodzi z, zgadnij skąd? Z Góry Oliwnej. A niektórzy z was, którzy byli w programie Get Lost in Jerusalem, wiedzą, że jeśli wejdziecie na szczyt Góry Oliwnej i jeśli tam pójdziecie, jest tam kaplica, a kaplica nazywa się Kaplicą Wniebowstąpienia. Jest tam

odcisk stopy Jezusa, gdzie wznosił się do nieba. Teraz, możecie to kupić, facet chce trochę pieniędzy, żeby to zobaczyć i takie rzeczy, więc to w dużej mierze oszustwo, oczywiście, ale Jezus wszedł z Góry Oliwnej. Mówi się, że kiedy wróci, wróci na Górę Oliwną w taki sam sposób, w jaki Go widzieliście. I tak wiele osób chce być pochowanych na Górze Oliwnej, ponieważ tam właśnie Jezus powróci. Więc przejdźmy do Dziejów Apostolskich.

Teraz Dzieje Apostolskie, jak powiedzieliśmy, to poważna zmiana. Dzieje Apostolskie to zasadniczo kościół wychodzący, to są uproszczone zwroty, ale Dzieje Apostolskie, Dzieje Apostolskie, jak się je nazywa. Co tu mamy? Dzieje Apostolskie są kluczem do zrozumienia reszty Biblii, reszty Nowego Testamentu. Mamy Mateusza, Marka, Łukasza i Jana opowiadających nam o życiu Jezusa, a Dzieje Apostolskie zasadniczo dają nam historię, będziemy mieć kilka listów, takich jak Rzymian, Koryntian, Galatów, Efezjan, Filipian i Kolosan. Dzieje Apostolskie dostarczą historii, która leży u podstaw powodów, dla których te listy zostały napisane. Jeśli spojrzysz na wykłady dr Dave'a Mathewsona, które są znakomite, ciągle wraca i każdy z listów, jaka była okazja listu, jaki był problem, który spowodował, że apostoł Paweł lub Jakub lub ktokolwiek inny napisał? Innymi słowy, jaki był problem, który skłonił ich do napisania? I jak list odpowiada na ten problem? Księga Dziejów Apostolskich przedstawi ci historię, która dotyczy apostołów. Więc szczerze mówiąc, spędzamy dużo czasu na przeglądaniu Dziejów Apostolskich. Więc myślę, że Dzieje Apostolskie dostarczają nam historycznych ram dla listów, więc wypada nam nauczyć się Dziejów Apostolskich dość dobrze. Kiedy trafimy na listy, nauczymy się ich dość dobrze. Jaka była historyczna sytuacja w życiu, która stała za listami? Więc kanonicznie, kiedy zaczniesz studiować Dzieje Apostolskie, przedstawiają ci tę historię leżącą u podstaw tych innych listów.

Teraz omówmy jeszcze jedną ważną rzecz w Dziejach Apostolskich. Niektóre listy Pawła, takie jak Listy Pasterskie, pojawiają się po Dziejach Apostolskich, więc wygląda na to, że Paweł, na końcu zobaczymy, że Dzieje Apostolskie kończą się, gdy Paweł jest w więzieniu w Rzymie. Następnie, szczerze mówiąc, kończą się bardzo nagle. Dzieje Apostolskie kończą się nagle, nigdy nie dowiadujemy się, co stało się z apostołem

Pawłem. Pod koniec idzie na dwór przed Cezarem. Nie wiemy, co się z tym stało, Dzieje Apostolskie kończą się w tym momencie. Następnie mamy 2 List do Tymoteusza i kilka innych listów, które Paweł napisał, które wydają się pochodzić z okresu po tym procesie przed Cezarem. Więc są pewne Listy Pasterskie i oczywiście Księga Objawienia, zdajemy sobie sprawę, że została napisana przez Jana znacznie później i zamyka kanon około 98 r. n.e. lub około tego czasu.

J. Struktura Dziejów Apostolskich: Rozszerzenie Ewangelii [33:26-36:03]

Przyjrzyjmy się teraz strukturze Dziejów Apostolskich. Kluczowym werselem Dziejów Apostolskich jest Dzieje Apostolskie 1:8. I ten werset, zapamiętaliśmy go na potrzeby tego kursu, ale Dzieje Apostolskie 1:8, daje ci cały przepływ i strukturę księgi, myślę, że w jednym skrócie: „Ale otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was”. Więc Duch Święty będzie głównym tematem. A tak przy okazji, czy pamiętasz z Ewangelii Łukasza? Jaki był jeden z głównych tematów Łukasza? Łukasz był przed Pięćdziesiątnicą, to jest z powrotem z Jezusem. Łukasz wychwycił Ducha Świętego. Duch Święty był tam, gdy dziecko Maryi podskoczyło w jej łonie, gdy rozmawiała z Zachariaszem i Elżbietą, a Duch zstąpił na różne osoby w tych wczesnych ludziach w Księdze Łukasza. Łukasz również wychwycił Ducha Świętego w Dziejach Apostolskich. Wydaje się, że Łukasz jest pisarzem, który dużo wylapał Ducha Świętego. „Ale otrzymacie moc Ducha Świętego, gdy zstąpi na was, i będziecie moimi świadkami” i teraz ci świadkowie, i opisuje to geograficzne przemieszczanie się, w Jerozolimie [centrum], do Judei, rozprzestrzeniając się na obszar plemienny Judei, Samarii, wychodząc do Samarytan i na krańce ziemi. I tak myślę, że to opisuje wypełnienie przymierza Abrahama, że Abraham będzie błogosławieństwem dla całej ziemi. Przymierze Abrahama powraca z Księgi Rodzaju 12 i innych miejsc z powrotem w Księdze Rodzaju. Więc mamy Jerozolimę do Judei, rozdziały Samarii, a to są rozdziały, Jerozolima i Judea to rozdziały 1-7 Dziejów Apostolskich, Judea do Samarii, rozdziały 8-12 i do najdalszych części świata, w dużej mierze ta sekcja to wszystko Paweł w jego trzech podróżach misyjnych, rozdział 13-28. Więc w rozdziałach 13-28 będziemy mieć

Pawła wyruszającego w trzy podróże misyjne. Po trzech podróżach misyjnych apostoła Pawła, Paweł zostanie uwięziony w Jerozolimie, a następnie po tych trzech podróżach misyjnych, zostanie uwięziony na dwa lata w Palestynie [Cezarei]. Następnie zostanie wysłany do Rzymu, a następnie odbędzie się długa podróż do Rzymu, statek się rozbije i w końcu dotrze do Rzymu. Tam się skończy. Książka zakończy się tutaj, gdy Paweł zostanie uwięziony w Rzymie. Tak więc to jest taka makrostruktura książki.

K. Struktura alternatywna: Misjonarz i jego pole działania [36:03-43:11]

E: Połącz KL; 36:03-49:33; Misjonarz i pole, pominięcia w Dziejach Apostolskich

Oto inny sposób patrzenia na to, oto inny sposób patrzenia na strukturę. Oto misjonarz, oto pole misyjne, masz podstawę rozdziałów poniżej, gdzie to się dzieje. Teraz przede wszystkim mamy Piotra i Szczepana. We wczesnych rozdziałach Dziejów Apostolskich, w których dominuje Piotr, w dużej mierze. Piotr i Szczepan, jest ogromny rozdział o Szczepanie, ukamienowaniu Szczepana w rozdziale 7, a rozdział 6 to wprowadzenie ze Szczepanem. Tutaj masz Judeę, w dużej mierze Piotr i Szczepan, na których skupia się Judea. Bazą operacyjną jest Jerozolima, jest bardzo skoncentrowana na Jerozolimie, a to, co się wydarzy we wczesnym kościele, to będą prześladowania. Więc w Jerozolimie będą prześladowania, będą prześladowania. Jakub był bratem Jana, syna Zebedeusza. Więc masz brata Jana, Jakuba, który będzie jednym z pierwszych męczenników Kościoła, umrze wcześniej, Szczepan będzie jednym z pierwszych męczenników. Szczepan zostanie ukamienowany na śmierć i wygłosi to wspaniałe, długie kazanie ze Starego Testamentu, z pięknym opisem Starego Testamentu. Jedynym problemem jest to, że zostało ono skrócone, ponieważ ludzie tak się na niego zdenerwowali, że po prostu zaczęli zbierać kamienie i go zabić. A tak przy okazji, wspaniała mowa Szczepana w tym długim, pięknym rozdziale jest wykładem Starego Testamentu. Potem jest Paweł i Paweł to widzi, więc Paweł jest świadkiem śmierci Szczepana. Jest tam bardzo długi opis, prawdopodobnie opowiedziany przez Pawła i to, co widział. W rozdziałach 8-12 masz Barnabę i Filipa. Filip idzie z tym etiopskim

eunuchem w rozdziale 8 Dziejów Apostolskich i wychodzi, by spotkać się z tym etiopskim eunuchem, a facet wychodzi i mówi: „Hej, nie wiem, co czytam”, a on wychodzi, a anioł przychodzi i zabiera Filipa i leci z nim tam. Ten rodzaj ewangelizacji, anioł zabiera go tam i mówi: „Idź i porozmawiaj z tym facetem”. Więc idzie i rozmawia z tym etiopskim eunuchem i wyjaśnia mu pisma. Opowiada mu o Jezusie, a on czyta Izajasza i mówi: „Co się tu dzieje?” I tak masz ten wspaniały rodzaj połączenia Izajasza/Jezusa z Filipem. Jest również interesujący, ponieważ ma cztery prorokujące córki. Więc to bardzo interesujące, że masz w Starym Testamencie, pamiętacie, kiedy zajmowaliśmy się Deborą i Barakiem, jak to było, Sędziowie 4 i 5, i mieliście Deborę i Baraka, a Debora była wtedy przywódczynią Izraela, była prorokinią i była sędzią. Była również żoną tego faceta o imieniu Lapidot, więc była mężatką, która była prorokinią i sędzią, a tekst mówi, że w tamtym czasie przewodziła Izraelowi. Pamiętasz, że w tamtym czasie przewodziła Izraelowi z Jabinem i Chazorem. I co się dzieje, to masz również Chuldę w czasach Jeremiasza, która była prorokinią w Starym Testamencie, a teraz mówisz, że to był Stary Testament, Stary Testament miał proroków, Mojżesza, Izajasza, Ezechiela i Daniela, a oni również mieli prorokinie. W Dziejach Apostolskich Filip ma cztery córki prorokujące. Teraz nie napisały żadnego Pisma, o którym wiemy, ale to, co zrobiły, to przekazały słowo Boże ludowi Bożemu. Mówili słowo Boże ludowi Bożemu. Filip miał cztery córki prorokujące, które pojawią się później, w kościele toczy się wielka debata na temat roli kobiet w kościele i cokolwiek ci się w tym podoba lub nie podoba, musisz się z tym pogodzić, Filip i jego cztery córki prorokujące, które są opisane jako prorokinie. Mają słowo Boże, tak jak Hulda w Starym Testamencie i Debora.

Barnabas jest świetnym facetem, najwyraźniej był wysokim facetem, a Barnabas oznacza *bar*, co oznacza „syn”, *nabas* oznacza „pocieszenie”. Więc Barnabas oznacza „syn pocieszenia”. Więc Barnabas jest zachęcającym, a nawet tutaj w Gordon mamy grupy Barnabasa, a co robią grupy Barnabasa? Są po to, aby zachęcać i tego typu rzeczy. Więc Barnabas będzie świetnym zachęcającym, gdy Paweł wyruszy w swoją pierwszą podróż misyjną i to Barnabas będzie z nim. I Barnabas zostanie przyjęty przez kościół. Paweł był trochę outsiderem. Mam na myśli, możesz sobie wyobrazić, Paweł zabijał

chrześcijan, a potem Paweł wraca i twierdzi, że jest apostołem i chce wyruszyć w podróż misyjną. Więc Barnabas ułatwia Pawłowi wejście do społeczności, a Barnabas jest takim typem osoby. Judea i Samaria i niektóre rzeczy rozprzestrzeniają się na Judeę w rozdziałach 8-12, a ostatnia sekcja tutaj to Paweł. Księga Dziejów Apostolskich koncentruje się głównie na Pawle i masz to odejście od Piotra, Szczepana, Barnaby i tych facetów i masz przejście do Pawła. Jest naprawdę skupienie Pawłowe. Paweł zabiera ewangelię do Turcji i odbywa jedną podróż misyjną i odbywa podróż misyjną w centralnej Turcji, podczas Drugiej Podróży Misyjnej przechodzi przez Turcję i udaje się do Macedonii i w dół do Grecji, do Aten, do Koryntu, do Filippi, do Tesaloniki i wszystkich tych miejsc, które pamiętasz tylko z ksiąg Biblii.

Następnie w swojej Trzeciej Podróży Misyjnej kieruje się prosto do Efezu i spędza tam trzy lata. A potem po swojej Trzeciej Podróży Misyjnej zamierza zbierać pieniądze dla biednych ludzi w Jerozolimie. W Jerozolimie panuje głód, więc zbiera pieniądze od ludzi, głównie z Grecji i Turcji, a potem wraca do Jerozolimy z tymi pieniędzmi, aby pomóc w walce z głodem w Jerozolimie i to właśnie wtedy Paweł zostaje wtrącony do więzienia na koniec. Tak więc są trzy podróże misyjne apostoła Pawła — jedna, dwie, trzy podróże misyjne. Potem wraca do Jerozolimy i zostaje wrzucony do więzienia, gdy wraca. To trochę ironiczne, prawda? Oto on przywozi pieniądze do Jerozolimy, aby pomóc biednym w Jerozolimie, i to właśnie wtedy zostaje schwytany i wrzucony do więzienia. Można by pomyśleć, że byliby wdzięczni i powiedzieli: „Ten facet przywozi pieniądze, aby pomóc naszym ludziom”.

Baza misyjna we wszystkich podróżach misyjnych Pawła przesuwana się z Jerozolimy do Antiochii w Syrii. Antiochia jest więc w Syrii, a baza operacyjna przesuwana się na północ, ponieważ w Jerozolimie były prześladowania, więc baza operacyjna przesuwana się do Antiochii. Podróże misyjne Pawła w Dziejach Apostolskich 13-28 rozpoczną się w Antiochii w Syrii. Taka jest więc struktura księgi i ogólny zakres Dziejów Apostolskich.

L. Opuszczenia w Dziejach Apostolskich [43:11-49:33]

Jak wybrał materiały, które tu napisano? Interesujące jest to, że w Dziejach Apostolskich jest wiele pominięć. Wielu twierdzi, że Dzieje Apostolskie to historia wczesnego Kościoła. Ale prawda jest taka, że Dzieje Apostolskie nie są kompleksową historią wczesnego Kościoła. Tak więc na przykład niektóre z pominięć, które są naprawdę dość oczywiste, są w Galatów 1:17 po tym, jak Paweł, na drodze do Damaszku, Paweł wychodzi na drogę do Damaszku, a Chrystus ukazuje się mu i oślepia go, a on spada z konia, „Szawle, Szawle, dlaczego mnie prześladujesz”. Paweł pada, „kim jesteś?” „Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz”. Więc Paweł przyjmuje Chrystusa na drodze do Damaszku. Udaje się do Damaszku, a następnie przez trzy lata, jak mówi nam Galatów 1:17, Paweł udał się do Arabii, nie z powrotem do Jerozolimy, nie do Antiochii. Udał się do Arabii i najwyraźniej przebywał tam przez trzy lata po swoim nawróceniu. Więc masz tu ogromny czas w życiu Pawła, który nie został nawet zapisany. Księga Dziejów Apostolskich nie mówi nic na ten temat, ale my to przejęliśmy z Galatów. Więc to, co próbuję tutaj zasugerować, to to, że Księga Dziejów Apostolskich nie jest wyczerpującą historią, są rzeczy, które są pominięte, a jedną z nich są trzy lata Pawła. Jest całkowicie milcząca o jego czasie w Arabii.

Co się dzieje z Markiem i Barnabą podczas Drugiej Podróży Misyjnej apostoła Pawła. Podczas Pierwszej Podróży Misyjnej Jan Marek i Barnaba wyruszają z Pawłem. Na początku Drugiej Podróży Misyjnej jest taki rozłam w sprawie Jana Marka. Rozmawialiśmy o tym, kiedy pracowaliśmy nad Księgą Marka. Między Pawłem a Janem Markiem był rozłam. Barnaba, który jest wujem Jana Marka, zabiera go i wraca na Cypr, a Paweł zabiera Sylasa i wyruszają w Drugą Podróż Misyjną przez Turcję, a następnie do Macedonii, a następnie do Grecji. Ale Barnaba i Jan Marek nie wyruszyli. Zamiast tego udali się w swoją własną podróż misyjną z powrotem na Cypr. Bardzo interesujące jest to, że po Pierwszej Podróży Misyjnej Jan Marek i Barnaba wyruszają z Pawłem. Podczas Drugiej Podróży Misyjnej ci faceci znikają z mapy. Nie słyszy się wiele o Barnabie i Janie Marku. Odeszli. Więc nie mówi nam to wszystkiego. Co się stało z tymi dwoma facetami, nie wiemy.

Pozostałych dwunastu apostołów, masz Dzieje Apostolskie, ale czy naprawdę mówią nam o Dziejach Apostolskich? Mówią nam o Piotrze na początku, ale gdy dotrzesz do rozdziału 13 i dalej, wszystko kręci się wokół Pawła i jego trzech podróży misyjnych i wrzucenia do więzienia. Co stało się z pozostałymi dwunastoma apostołami? Cóż, mówisz, Filip został przywieziony samolotem i musiał służyć temu etiopskiemu eunuchowi. Ale co stało się z Filipem później? Nic nie słyszysz. Filip odszedł.

Jednym z interesujących mnie jest Tomasz. Nie słyszemy nic o Tomaszu. Rozmawialiśmy o Tomaszu z Ewangelii Jana. Okazuje się, że Tomasz najwyraźniej udał się do Indii. Jeśli pojedziesz do Indii, nawet do dziś, są tam wszystkie te kościoły tomistyczne, ale nie jest to odnotowane w Dziejach Apostolskich. Nie ma nic o Tomaszu. Tomasz udaje się do Indii i najwyraźniej głosi tam ewangelię. Są tam założone kościoły, które utożsamiają się z Tomaszem. Jest więc bardzo interesujące, że Dzieje Apostolskie nie mówią nam, co stało się z wieloma z dwunastu apostołów.

Macieju, poświęcają tyle czasu w Dziejach Apostolskich, rozdziały pierwszy i drugi, aby wybrać dwunastego apostoła, który zastąpi Judasza. Co się stało z Maciejem? Nie wiemy, co się z nim stało. Co się stało z Bartłomiejem i kilkoma innymi uczniami, po prostu nie wiemy. Jakuba znamy. Jakub, syn Zebedeusza, brat Jana, został wcześniej zabity, ale jest wielu innych apostołów, o których nic nie wiemy.

Co się stało z Janem? Jan spotyka się z Piotrem w początkowych rozdziałach, Jan i Piotr są razem „srebra i złota nie mam”, a oni sprawiają, że ten kaleki facet wstaje, ale co się dzieje z Janem w Dziejach Apostolskich? Jan znika z mapy. Jest sporo o Piotrze. Jest nawet kilka przemówień, które wygłasza Piotr, ale co z Janem, prawie nic. Więc podchwytyjemy to w innych miejscach w historii Kościoła i podchwytyjemy to z innych miejsc w Nowym Testamencie.

Próbuję tylko powiedzieć, że Dzieje Apostolskie nie dają nam pełnego obrazu dwunastu apostołów i ich wyjścia, szerzenia ewangelii i opowiadania nam, co przydarzyło się każdemu z apostołów. Nie wiemy, co przydarzyło się kilku apostołom. Musimy to wyłowić ze źródeł, takich jak wczesny kościół i Księgi Męczenników Foxe'a i inne zapisy, inne miejsca w kanonie, takie jak Księga Objawienia, gdzie mówi nam

więcej o Janie.

Jest tu skupienie Pawłowe. Ale wtedy musisz zapytać, wróc do pytania dr Mathewsona, dlaczego pisana jest Księga Dziejów Apostolskich. Czy Dzieje Apostolskie są pisane jako historia wczesnego kościoła. Nie sądzę. Myślę, że jest bardziej konkretny cel. Powód, dla którego to się stało, wiązał się z okazją do jej napisania, a ten powód ogranicza zakres historii, która jest zapisywana. Ciągłe wracam do tego stwierdzenia na końcu Księgi Jana. Jan mówi: „Gdybym miał zapisać wszystko, co Jezus kiedykolwiek uczynił, cały świat nie pomieściłby wszystkich ksiąg, które by zostały napisane”. Więc to, co masz, to historia jest zawsze wybiórcza. Kiedy ktoś pisze jakąkolwiek historię, nawet jeśli jest w wielu tomach, zawsze jest wybiórcza, nigdy nie uzyskujesz pełnego obrazu. To jest część natury historii. Więc wtedy musisz zapytać, jakie są cechy skupiające się na tym, jak wybierali rzeczy, które postanowili opowiedzieć, a których postanowili nie opowiadać. Istnieją zasady, które stoją za tym, kiedy piszesz historię. Pewne rzeczy przychodzą na myśl, a pewne inne nie.

M. Podsumowanie stwierdzeń w aktach jako dzielniki [49:33-55:32]

F: Połącz MO; 49:33-62:47; Opozycja żydowska

Teraz co jest interesujące, jest facet o imieniu Ben Witherington , który wykonał ogromną ilość pracy w Nowym Testamencie. Zebrał streszczenia w Dziejach Apostolskich. Więc przechodzi przez Dzieje Apostolskie i zauważa, że są te streszczenia, które widzi jako podziały w Dziejach Apostolskich. Czy pamiętasz, jak mówiliśmy o Księdze Rodzaju w zeszłym semestrze, że Księga Rodzaju zawierała te dziesięć stwierdzeń *toledothu* : to jest opowieść o Adamie, to jest opowieść o Setu, to jest opowieść o Noem, a to jest opowieść o Terachu . Przechodzi i dzieli Księgę Rodzaju za pomocą tego rodzaju kolofonu lub tego formułkowego stwierdzenia, które występuje i dzieli rzeczy. Więc to jest niesamowita rzecz. Księga Dziejów Apostolskich zawiera te podsumowania i to, co robi Witherington, to zauważa, jak dzieli tekst.

Na przykład w Dziejach Apostolskich 2:42, po Pięćdziesiątnicy, jest powiedziane, „trwali w nauce apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach. Wszyscy

byli pełni bojaźni, a apostołowie czynili wiele cudów i cudownych znaków. Wszyscy wierzący byli razem i mieli wszystko wspólne”. To Dzieje Apostolskie 2:42 i daje ci podsumowanie. To, co Witherington robi, co jest dość interesujące, to to, że te podsumowania wskazują na koniec źródła, z którego korzystał Łukasz. Teraz wiemy, że Łukasz korzystał ze źródeł, ponieważ mówi nam o tym w Łukasza 1:1-4. Czy to pamiętasz? Łukasz mówi, że nie był naocznym świadkiem. Prawdopodobnie nie znał Chrystusa osobiście aż do Drugiej Podróży Misyjnej apostoła Pawła, kiedy Paweł udaje się do Troady podczas Drugiej Podróży Misyjnej, kiedy Paweł zabiera Łukasza. Więc Łukasz mówi: „Przeprowadziłem wywiady ze świadkami naocznymi”. Łukasz mówi nam, że przeprowadził wywiady ze świadkami naocznymi i że próbuje napisać „uporządkowaną relację dla ciebie, najdostojniejszy Teofilu ”. Więc pisze do tego Teofilu i przyznaje, że nie jest naocznym świadkiem. Więc to, co się dzieje, to to, że korzysta z różnych źródeł. To, co robi Witherington, to mówi, że te podsumowania wskazują na przełączanie dokumentów. Kiedy Łukasz podsumowuje, to Łukasz mówi: „Skończyłem z tym źródłem” i podsumowuje i podaje małe streszczenie tego, o czym było to źródło, a następnie przechodzi do następnego źródła. To tak, jakbyś pisał pracę i miał karty 3x5 lub cokolwiek innego, w OneNote zrobiłbyś to inaczej, ale napisałbyś rzeczy, a następnie skończyłbyś jedno źródło i odłożył je, a następnie podsumował na końcu, a następnie zaczął pracę nad nowym źródłem. Chociaż to zasugerował, to mnie to nie satysfakcjonuje. Nie sądzę, żeby Łukasz był aż tak mechaniczny, że to jest jedno źródło, a potem przełącza się na inne .

Myślę jednak, że ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że te podsumowania są podziałami. Dlatego powinieneś zajrzeć do Dziejów Apostolskich, gdy dojdiesz do podsumowania i zdać sobie sprawę, że tutaj następuje zmiana w narracji. Coś zostaje zamknięte, a coś innego otwarte. Ważne jest zrozumienie, jak porusza się struktura literacka. To jest metoda zwana krytyką retoryczną i myślę, że jest w tym pewna korzyść ze znajomości jednostek. Innymi słowy, kiedy zaczyna się historia. W prawie wszystkich historiach masz coś takiego, gdzie historia będzie miała pewien sposób rozpoczęcia. Jeśli powiem ci „dawno, dawno temu”, nie piszesz „dawno, dawno temu” na końcu historii,

umieszczasz to na początku historii. Więc mówisz „dawno, dawno temu” tak zaczyna się historia, to jest formułkowy początek. Następnie zwykle historia się zaczyna i musisz przedstawić wszystkie swoje postacie, musisz przedstawić wszystkie sytuacje, a następnie wszystko zmierza do punktu kulminacyjnego. Następnie w środku opowieści lub pod koniec masz punkt kulminacyjny. Więc masz początek, środek i koniec. Na końcu dzieje się tak, że wiele problemów, które mają różne postacie, zostaje rozwiązanych. Postacie są uwikłane w sytuację, w której występuje jakiś problem, a następnie problem ten doprowadzi do punktu kulminacyjnego. Pod koniec opowieści problem sam się rozwiąże. Więc wtedy „wszyscy żyli długo i szczęśliwie”. Teraz nie zaczynasz opowieści od „wszyscy żyli długo i szczęśliwie”, tak kończysz. W opowieści są jednostki literackie, prawie wszystko ma początek, środek i koniec.

Więc to, co jest tutaj powiedziane, to to, że tymi podsumowującymi stwierdzeniami w ten sposób kończy on część swojej narracji i to mówi nam, że przechodzi do innego segmentu. Więc bardzo pomocne jest posiadanie tych podsumowujących stwierdzeń „i wszyscy żyli długo i szczęśliwie”. Teraz to nie jest, nie jest to takie banalne ani schematyczne, ale przynajmniej mamy te podsumowujące stwierdzenia.

Więc był ten w Dziejach Apostolskich 2:42. Oto ten w Dziejach Apostolskich 6:7 „A słowo Boże się rozchodziło. Liczba uczniów w Jerozolimie szybko rosła i wielka liczba kapłanów przyjmowała posłuszeństwo wierze”. Przeskakujesz do Dziejów Apostolskich 9:31, jest tam kolejne podsumowanie: „Wtedy kościół w Judei, Galilei i Samarii cieszył się czasem pokoju”. To tylko kilka ilustracji tych podsumowujących oświadczeń i on śledzi je jako punkty krytyczne w narracji. Powinieneś je zanotować, gdy będziesz je czytać. Więc punkty podsumowujące, musimy na nie spojrzeć.

N. Podkreślono sprzeciw Żydów [55:32-58:01]

Księga Dziejów Apostolskich często podejmuje sprzeciw Żydów i naprawę przedstawia żydowską opozycję wobec wczesnego kościoła. Ta opozycja jest bardzo silna i jest odnotowana w szczegółach. Pozwólcie, że podam kilka przykładów. Sam

Paweł, który sam był faryzeuszem faryzeuszy, jak wiemy z Listu do Filipian, studiował u Gamaliela, jednego z czterech wielkich rabinów wszech czasów; [Akiba , Hillel, Szammaj i Gamaliel], wielkiego rabina znanego w całym judaizmie aż do dnia dzisiejszego. Paweł studiował u niego, co pokazało, że Paweł musiał mieć ostry umysł. Ale tutaj mamy w Dziejach Apostolskich, że podejmuje ten żydowski sprzeciw, mimo że Paweł jest Żydem. Dzieje Apostolskie 13:50 mówią: „Słowo Pańskie rozeszło się po całej okolicy, ale Żydzi podburzyli bogobojne kobiety o wybitnych wpływach i przywódców miasta. Wznieśli prześladowanie [Kto wzniecił prześladowanie? Żydzi] przeciwko Pawłowi i Barnabie i wyrzucili ich ze swojego regionu”. Mamy więc sprzeciw wobec Pawła i Barnaby oraz ich wygnanie przez Żydów.

Inny fragment znajduje się w Dziejach Apostolskich 13:46, które, jak sądzę, również dotyczą Pierwszej Podróży Misyjnej: „Paweł, jak było w zwyczaju, udał się do synagogi”. Gdzie Paweł rozpoczął swoją posługę, kiedy przybył spoza miasta? Podróżuje i gdzie ma pierwszy kontakt z ludźmi? Udał się do synagogi „jak było w zwyczaju”. „A przez trzy szabaty rozprawiał z Pismem. Ale Żydzi, zazdrośni, zgarnęli złych ludzi z rynku, zorganizowali tłum [to pierwszy flash mob] i wywołali zamieszki w mieście”. Kto wywołał zamieszki w mieście? Żydzi złapali tych złych ludzi, nie podobało im się to, co mówił Paweł, rozprawiał z nimi przez trzy tygodnie w synagodze, a potem zgarnęli tych złych ludzi, zwołali tłum i wywołali zamieszki przeciwko Pawłowi.

O. Dzieje podkreślające bunty żydowskie [58:01-62:47]

Tak więc, ponownie, przedstawia żydowskie podżeganie do zamieszek i podżeganie do tych powstań. Teraz, ten sam typ rzeczy znajduje się w Dziejach Apostolskich 22:23, „Gdy krzyczeli i zrzucali swoje płaszcze i rzucali proch w powietrze, dowódca rozkazał zabrać Pawła z powrotem do koszar”. Innymi słowy, Paweł został wyprowadzony, przemawiał przed ludźmi, a ludzie zaczęli rozdzierać swoje ubrania i rzucać proch w powietrze. W końcu rzymski żołnierz, który miał kontrolę, Paweł mówi,

że musi go zabrać z powrotem, ponieważ jest kolejny bunt. Wierzę, że ten był w Jerozolimie; i nakazał, aby go wychłostano. Więc tutaj Paweł zostanie wychłostany przez tych Rzymian z powodu trwających zamieszek. Następnie wierzę, że w tym kontekście Paweł rzuca małe przypomnienie temu rzymskiemu żołnierzowi, mówiąc: „Zamierzasz mnie wychłostać? Czy wypada ci wychłostać obywatela rzymskiego?” Ten żołnierz uważał Pawła za po prostu żydowskiego wichrzyciela. Paweł jest obywatelem rzymskim, więc nie można go po prostu wychłostać. Więc ten rzymski żołnierz mówi: „Nie zadzieram z obywatelami rzymskimi”. Mówi. „Zdobyłem obywatelstwo kosztem ręki i nogi, więc doceniam obywatelstwo rzymskie”. Paweł odpowiedział: „Urodziłem się wolny. Urodziłem się obywatelem rzymskim”. Więc ten facet się wycofuje, a Paweł nie zostaje wychłostany w tym momencie. Więc to, co próbuję poruszyć, to to, że tekst wydaje się podkreślać to wypełnienie żydowskiego buntu i tych Żydów wywołujących bunt i tych Żydów bijących Pawła nielegalnie, współpracując ze złymi postaciami, tworząc tłumy. Myślę, że to wszystko ma na celu rzucenie negatywnego światła na naród żydowski i ich prześladowania Pawła.

Teraz zauważ ten konflikt między Żydami a Pawłem. Myślę, że ma to związek z większym celem Dziejów Apostolskich. Pozwólcie, że to teraz stwierdzę, a wrócimy do tego za chwilę. Myślę, że chodzi o to, że Łukasz pisze o najwspanialszym Teofilu . Najwspanialszy Teofil jest wspomniany w Łukasza 1:1 i jest również wspomniany w Dziejach Apostolskich 1:1. Tak więc Teofil jest osobą, do której obie księgi są adresowane. Jest nazywany „najwspanialszym Teofilem ”. Więc ten facet jest jakimś urzędnikiem rządowym, jakimś ważniakiem.

Więc myślę, że Łukasz, to jest moje przypuszczenie, ale myślę, że jest rozsądne. Paweł stanie przed sądem przed Cezarem. I myślę, że Łukasz łączy te rzeczy mówiąc: „ Teofilu , czy możesz nam pomóc, najdostojniejszy Teofilu ? Może masz jakiś wpływ na Cezara i na niektórych ludzi w Rzymie. Paweł nie jest wichrzycielem. Paweł nie jest wichrzycielem. Stało się tak, że ci Żydzi sprawiali kłopoty Pawłowi”. Więc zasadniczo jest to próba stwierdzenia, że Paweł jest niewinny zarzutów, że wywołuje zamieszki. Jest niewinny tych zarzutów, a Łukasz zrzuca winę na ludzi żydowskich, którzy tak mocno

zareagowali przeciwko Pawłowi.

Dlaczego więc napisano Dzieje Apostolskie? Bardzo prawdopodobne, że Paweł stanie przed największą próbą w swoim życiu, stając przed Cezarem, a myślę, że Łukasz pisze to, aby zachęcić najwspanialszego Teofila, aby powiedział: „Czy możesz pomóc Pawłowi w jego nadchodzącym procesie z Cezarem?” i tak przedstawia dane. I dlatego dane z Dziejów Apostolskich nie mówią nam, co stało się z Tomaszem, gdy Tomasz udał się do Indii. Nie mówią nam. Skupiają się na Pawle, ponieważ Paweł idzie na rozprawę sądową przed Cezarem, a Łukasz próbuje nakłonić go, aby pomógł Pawłowi. Myślę, że dlatego tak bardzo skupia się na Pawle. Dlatego Barnaba i Jan Marek odpadają.

Odpadają, ponieważ uwaga skupia się na Pawle. „Paweł idzie na rozprawę najwspanialszego Teofila, czy możesz pomóc?” Więc myślę, że to jest uzasadnienie, a następnie staje się to celem i powodem, dla którego historia jest spisana i tak skupiona na apostołe Pawle. Świetnie jest mieć wszystkie te informacje o Pawle i widzieć, jak Paweł wchodzi w interakcje w tych różnych sytuacjach, ponieważ Paweł napisze główne księgi, takie jak Rzymian, 1 i 2 Koryntian, Filipian, Efezjan, Kolosan, Tesaloniczan i Tymoteusza. Napisze dla nas wszystkie te nowotestamentowe listy, więc teraz znamy historię apostoła Pawła. Więc kanonicznie jest dla nas pomocne, aby zrozumieć Pawła. Ale myślę, że Dzieje Apostolskie zostały raczej napisane, aby dostarczyć Teofilowi rzeczy, których potrzebował, aby pomóc w obronie Pawła przed Cezarem. Więc to jest w pewnym sensie domniemanie, ale myślę, że to rozsądne przypuszczenie.

P. Tematy w Dziejach Apostolskich: Modlitwa [62:47-65:16]

G: Połącz tylko P; 62:47-65:16 Tematy w Dziejach Apostolskich

Jakie są pierwsze tematy? Jakie są pierwsze opisy wczesnego kościoła?

Odchodzimy teraz od Jezusa do kościoła. Tak więc następuje przejście od Jezusa i jego apostołów do apostołów i kościoła. Niektóre z pierwszych tematów to modlitwa. To jest ważny temat we wczesnym kościele, ta idea modlitwy. Dzieje Apostolskie 1:14 mówią: „Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami i Maryją, matką

Jezusa, i jego braćmi”. To bardzo interesujący komentarz. Tak więc wszyscy oni modlą się z kobietami, zwróć uwagę na kobiety w tym miejscu. Łukasz zawsze podejmuje kwestię kobiet. To podkreśla szczególnie wdowy i sieroty, jak widzieliśmy w Księdze Łukasza. Maria, matka Jezusa, nadal jest zaangażowana w kościół i ze swoimi braćmi Judą i Jakubem. Najprawdopodobniej Juda i Jakub faktycznie napiszą księgi Nowego Testamentu. Jakub pisze Jakub, Jakub nie jest synem Zebedeusza, brata Jana. Brat Jana, Jakub, został wcześniej zabity. Pisarz Jakub mógł być bratem Jezusa. To samo dotyczy Judy. To ciekawy kontrast, prawda? Bo wcześniej, jak sądzę, w Ewangelii Marka i innych miejscach, kiedy pojawiają się bracia Jezusa, idą go zabrać i przychodzą, żeby go zabrać. Myślą, że jest szalony. Okazuje się, że teraz, po zmartwychwstaniu, widzimy, że bracia Jezusa są zaangażowani w kościół i najwyraźniej nawrócili się i uwierzyli, że Jezus jest tym, za kogo się podawał, synem Boga i Mesjaszem.

Rozdział 2 werset 42, „także oni trwali w nauce apostoła i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie”, znowu pojęcie modlitwy. A potem jedno z tych pojęć modlitwy z Dziejów Apostolskich 4:31 mówi: „A gdy się modlili, zatrzęsło się miejsce, na którym byli zebrani. Wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym i głosili odważnie słowo Boże”. Więc po ich modlitwie miejsce zostało zatrzęsione, Dzieje Apostolskie 4:31. Więc modlitwa była bardzo ważną częścią wczesnego kościoła.

P. Organizacja Kościoła pierwotnego — kontekst mojżeszowy [65:16-67:59]

H: Połącz QT; 65:16-83:09; Organizacja Kościoła Wczesnochrześcijańskiego

Teraz inną częścią wczesnego kościoła jest to, że masz organizację, kościół jest organizacją. Przypomina mi to trochę Księgę Powtórzonego Prawa. Czy pamiętasz? W Księdze Powtórzonego Prawa nastąpiła zmiana od Mojżesza. Mojżesz teraz zdaje sobie sprawę, że idzie na Górę Nebo i umrze. Mojżesz patrzy na ziemię obiecaną i nie może wejść i zdaje sobie z tego sprawę. Więc to, co robi, to w Księdze Powtórzonego Prawa, ustanawia podstawowe instytucje Izraela. Mówi im: „Tak, kiedy mnie nie będzie, Mojżesz, sługa Pana, umrze. Ja umrę. Kiedy będziecie w Ziemi Obiecanej, będą prorocy”. Prorocy mieli mówić słowo Boże. Bóg wkładał swoje słowo w ich usta. Jeśli

byli fałszywymi prorokami, mówili, chodźmy za innymi bogami. To byli fałszywi prorocy. Więc mówi: „ale będziecie mieli proroków takich jak ja. Będziecie mieli sędziów”. Mojżesz był również zaangażowany w osądzanie ludu i siedemdziesięciu po nim. Mojżesz mówi, że będziesz miał sędziów. Upewnij się, że sędziowie nie biorą łapówek, więc ustanawia proroków i ustanawia sędziów, a także ustanawia Lewitów. I mówi, że Lewici otrzymają miasta lewickie, nie otrzymają dziedzictwa jak reszta plemion. Zostaną rozproszeni wśród Izraela. Lewici będą nauczać Izraela Tory, prawa. Następnie przechodzi od sędziów i proroków do króla. W Księdze Powtórzonego Prawa 17 Mojżesz mówi: „Kiedy tam dotrzesz, powiesz: 'uczyńmy sobie króla jak inne narody’”. Okej, jeśli masz króla. Dobrze jest mieć króla, będziesz miał króla. [Dawid będzie królem długo po Mojżeszu.] Mojżesz mówi, że będziesz miał króla, ale upewnij się, że król nie okradnie ludzi i nie zdobędzie bogactwa kosztem swojego ludu. Upewnij się, że nie będzie mnożył żon i nie będzie tworzył haremów, upewnij się, że nie będzie mnożył koni i nie będzie tworzył wielkiego kompleksu wojskowego. Zamiast tego powinien zaufać Panu. Więc Mojżesz opisuje królestwo, kapłaństwo, proroków i sędziów i zasadniczo ustanawia instytucje Izraela, ponieważ umrze, więc ustanawia te instytucje.

W Dziejach Apostolskich masz coś podobnego. Dzieje Apostolskie przechodzą teraz od Jezusa z dwunastoma apostołami do kościoła. Teraz przechodzą poza apostołów i istnieje potrzeba pewnego rodzaju organizacji. Tak więc zasadniczo to, co masz w Dziejach Apostolskich, to opis tej wczesnej organizacji. Chcę po prostu przejrzeć, tak jak to robimy, chcę, abyś zastanowił się nad niektórymi własnymi powiązaniami denominacyjnymi i nad tym, jak twoja denominacja robi tę rzecz z organizacją kościoła. Więc chcę użyć tej rzeczy z krzyżem , akrostychu ADEP, aby przejrzeć to dla tej prostej organizacji we wczesnym kościele.

R. Apostołowie w Kościele Pierwotnym [67:59-71:28]

Pierwszą grupą ludzi byli apostołowie w kościele wczesnochrześcijańskim. Było dwunastu apostołów. Teraz myślę, że omawialiśmy wcześniej, dlaczego było dwunastu apostołów. To ciekawe, potem Judasz wyszedł i powiesił się. Judasza nie ma. Teraz mają

jedenastu apostołów. Teraz myślisz, dlaczego nie pójdziemy z jedenastoma z nas. Nie, nie, musiało być dwunastu. Musiało być dwunastu, więc było dwunastu apostołów. I powiedzieliśmy, że jest pewna korelacja, myślę, że w Księdze Jana, kiedy omawialiśmy to, że była pewna korelacja między dwunastoma apostołami i dwunastoma plemionami Izraela. Więc masz w Księdze Objawienia, masz perłowe bramy i Jerozolimę zstępującą dla dwunastu plemion Izraela. I jest dwanaście fundamentów nowej Jerozolimy zstępującej, dwanaście fundamentów i dwunastu apostołów. Więc jest ta korelacja, którą powiedział Jezus: „Apostołowie będziecie sądzić dwanaście plemion Izraela. Dwunastu apostołów będzie sądzić dwanaście plemion Izraela. Więc jest dwunastu apostołów i dwanaście plemion Izraela. Zdajesz sobie sprawę, że istnieją różne sposoby liczenia dwunastu plemion i różne sposoby patrzenia na dwunastu apostołów. Masz Pawła przychodzącego i będącego apostołem. Paweł jest również apostołem Jezusa Chrystusa dla pogan. Staje się apostołem narodzonym poza czasem w inny sposób niż pozostali apostołowie. Czy pamiętasz, jakie były dwa wymagania, aby zostać apostołem? To ciekawe, pojawia się w Dziejach Apostolskich. Były dwa wymagania, kiedy poszli zastąpić Judasza. Po pierwsze, musiał być z Jezusem od początku. Musiał zobaczyć wszystkie cuda Jezusa. Musiał nauczyć się nauki przypowieści. Musiał zobaczyć: Ja jestem chlebem życia i Ja jestem dobrym pasterzem, „Ja jestem” oświadczenia. Musiał siedzieć pod posługą Jezusa. Musiał być świadkiem od początku, najwyraźniej było wiele osób, które podróżowały z Jezusem, w tym grupa kobiet, które go wspierały. Więc ten facet musiał być od początku. Po pierwsze, musiał być z Jezusem od początku. Drugim wymogiem było to, że musiał osobiście widzieć zmartwychwstanie. Musiał widzieć zmartwychwstałego Pana. Więc to, co masz tutaj, to te dwa wymogi: od początku, być z Jezusem od początku i widzieć zmartwychwstanie.

Wybrali więc Macieja jako dwunastego apostoła i teraz mają dwunastu apostołów na miejscu. Tak więc apostołowie są „posłanymi”. To ciekawe, termin *apostolos* oznacza „posłany”. Cóż, *apostelos* oznacza „posłany”. Są to ci, którzy są wysyłani w posłudze z przesłaniem. Ale ciekawe jest to, że w Księdze Rzymian jest kobieta o imieniu Junias . Paweł wita tę kobietę Junias , którą określa jako apostoła, osobę wysłaną. Więc to bardzo

interesujące, że nie jest jedną z dwunastu, ale jest oznaczona jako „posłana”. Jest oznaczona jako apostoł i jest kobietą w Księdze Rzymian 16. Więc to ciekawe, że termin „apostoł” odnosi się do tych dwunastu, ale potem wydaje się, że ci, którzy są wysyłani, byliby również nazywani apostołami. Trochę tak, jakby był Apostoł z dużej litery „A”, ale apostoł z małej litery „a”. Więc jest różnica. Więc to jest dwunastka, Dzieje 1.

Św. Diakoni w Kościele Pierwotnym [71:28-75:52]

Diakoni, co pojawia się w rozdziale szóstym? W rozdziale szóstym Dziejów Apostolskich kościół ma początkowy problem. Problem polega na tym, że mają greckie wdowy i hebrajskie wdowy. Pamiętajcie, jak Łukasz zawsze nawiązuje do wdów i jedynego dziecka z Księgi Łukasza. Kiedy ktoś jest jedynakiem, Łukasz to nawiązuje. Kiedy był wdową, to nawiązuje do tego. Więc w Dziejach Apostolskich, tutaj w rozdziale szóstym, były greckie wdowy, które były pomijane w codziennym rozdzielaniu żywności. Dzieliły się wszystkim, co wspólne, greckie kobiety były pomijane, a hebrajskie kobiety nie. Więc jest ten konflikt, więc widać, że jest on związany z liniami kulturowymi/etnicznymi. Więc wtedy ustanowili diakonów, diakonów jako tych, którzy się tym zajmą. Więc diakoni byli wtedy odpowiedzią na potrzebę w Kościele. Greckie kobiety powinny otrzymywać pomoc tak jak hebrajskie kobiety. Aby rozwiązać ten problem, apostołowie nie chcieli się w to wszystko mieszać. Potrzebowali ludzi, którzy zajmą się tymi kobietami, więc stworzyli diakonów. Wybrali siedmiu. Szczepan był jednym z pierwszych diakonów, człowiekiem prawości, który poradził sobie z tą sytuacją. W rozdziale szóstym, a następnie w rozdziale siódmym, Szczepan wygłasza swoją mowę, kiedy zostaje ukamienowany na śmierć. Więc jest to dość interesujące, że w rozdziale szóstym Szczepanowi powierzono tę wielką odpowiedzialność bycia diakonem w kościele. Następnie, w następnym rozdziale wygłasza długą mowę i zostaje ukamienowany na śmierć. Więc Szczepan w tych dwóch rozdziałach, szóstym i siódmym, dotyczy Szczepana i diakonów. Wiele naszych dzisiejszych kościołów będzie miało rady diakonów. Kilka rzeczy na ten temat, dorastałem początkowo w bardzo, bardzo konserwatywnym, niezależnym fundamentalistycznym kościele baptystycznym.

Zawsze mieliśmy radę diakonów, a rada diakonów zatrudniała pastora. Diakoni prowadzą kościół. Jeśli jesteś w takim kontekście, w pewnym kontekście masz zarząd diakonów i pastora, który jest zatrudniany przez zarząd diakonów. Zarząd diakonów zarządza kościołem, to jest część sposobu, w jaki działa polityka kościołów baptystycznych. Różne kościoły radzą sobie z tym inaczej. Więc widzisz, skąd pochodzą diakoni. Diakoni zostali zainicjowani na podstawie potrzeby. Kościół miał potrzebę, więc odpowiedział organizacją, aby zaspokoić tę potrzebę. Czy jest to właściwe dla kościołów? Czy jest właściwe, aby kościoły angażowały się w jadłodajnie i pomagały biednym? Cóż, tutaj widzisz w Dziejach Apostolskich, wczesny kościół był zaangażowany w pomoc biednym. Więc diakoni wychodzą z konfliktu o greckie wdowy kontra hebrajskie kobiety. Istnieje bardzo długa historia, która sięga początków kościoła.

Kościół zaspokajał potrzeby fizyczne, faktycznie dbając o potrzeby fizyczne kościoła, to jedna z wielkich rzeczy, że doktor Green, tutaj w Gordon College, jest jedną z wiodących osób w ruchu Armii Zbawienia. Ta Armia Zbawienia robi to tak dobrze, szkoląc ludzi w umiejętnościach zawodowych. A następnie przyjmując i pozwalając na przepływ towarów w czasach potrzeby. Kiedy wydarzył się 11 września, nigdy tego nie zapomnę. Kiedy wydarzył się 11 września, Wielkie Wieże w Nowym Jorku runęły. Jaka była jedna z pierwszych grup, która tam była? Czerwony Krzyż był tam i mówił: „Dajcie nam pieniądze, dajcie nam pieniądze. Dajcie nam pieniądze, żebyśmy mogli ich wesprzeć”. To nie była Armia Zbawienia. Armia Zbawienia nie prosiła o grosze, oni tam byli. Rozdawali koce i różne rzeczy, aby natychmiast pomóc ludziom. Kiedy na świecie zdarzają się wielkie tragedie, kto jest jednym z pierwszych ludzi tam? To Armia Zbawienia. Oni nie prosili o zebranie miliardów i miliardów i nie wydawali milionów dolarów na wszystkich tych administratorów, aby administrowali tą „pomocą”, że tak powiem. Mam ogromny szacunek dla Armii Zbawienia i pracy, którą wykonują. To jest niesamowite. Czy to pasuje do Pisma Świętego? Zdecydowanie tak. Dzieje Apostolskie 6, diakoni i cała ta sprawa jest dystrybucją żywności dla wdów.

T. Starsi w Kościele Wczesnochrześcijańskim [75:52-83:09]

A teraz mamy kolejny zestaw stanowisk i to jest -- robi się trochę skomplikowane. To nie jest kurs o polityce/rządach kościelnych lub strukturze organizacyjnej kościoła. Podam greckie terminy nie dlatego, że chcę, abyś uczył się greckiego. Chcę, abyś uczył się greckiego, ale sprawdź to. Starsi są nazywani, posłuchaj tego słowa, *presbuteroi*. Starsi są *presbuteroi*. Zgadnij, który kościół ma starszych, jako radę starszych w kościele w przeciwieństwie do rady diakonów? Kto ma starszych -- *presbuteroi*. Czy potrafisz zgadnąć związek z prezbiterianizmem? Kościoły prezbiteriańskie mają radę starszych. Więc zasadniczo pochodzi to od tego słowa *presbuteros*, które jest tłumaczone jako „starszy”.

A oto kolejne słowo, które jest używane niemal zamiennie. Są to synonimy. Będą zawsze obszary wspólne i obszary różnic, ale to jest drugie słowo zwane „nadzorcami”. Jako *presbuteroi* byłoby tłumaczone jako „starsi”, ci nadzorcy przetłumaczeni z *episcopos*. *Episcopos*, jak to brzmi? *Episcopos* brzmi jak episkopalian. *Episcopos* to episkopalianin kierowany przez radę nadzorców. To są nadzorcy. Powiedzieliśmy więc, że te terminy wydają się być używane w pewnym stopniu zamiennie. Więc nie robię dużego rozróżnienia między tymi nadzorcami lub tymi *episcopos* a starszymi lub *presbuteroi*.

Podobnie jest z terminem „pastor”. Termin „pastor” pochodzi w rzeczywistości od greckiego *poimen* oznaczającego „pasterz”. Pasterz ma swoje korzenie w tym pojęciu pasterza. Tak jak pasterz dba o swoje owce, tak pastor dba o swój lud. Dlatego pastor powinien mieć prawdziwe serce dla swojego ludu, tak jak pasterz ma serce dla swoich owiec. Tak więc termin pastor pasuje tutaj. Wiele kościołów będzie miało radę starszych, a następnie starszego naczelnego lub starszego nauczającego. Czasami będzie parytet lub równość wśród starszych. Będą tacy sami, ale ten będzie miał specjalną funkcję, ponieważ jest uważany za starszego nauczającego. Teraz inni starsi będą mieli różne funkcje w kościele. Starszy nauczający byłby oznaczony jako pastor w niektórych kościołach. Niektóre kościoły mają starszych nauczających ponad radą diakonów, będą bardziej tacy sami, ale ma on specjalny dar nauczania.

Tak więc różne struktury i, ponownie, myślę, że Nowy Testament nie mówi, że musisz być dokładnie taki. Widzimy, że struktura kościoła wynika z potrzeb kościoła. Kiedy masz niektóre z tych kościołów dzisiaj liczących tysiąc lub dwa tysiące osób, czy będziesz mieć inną strukturę dla dwóch tysięcy osób niż kiedy przyjedziesz do Nowej Anglii, gdzie masz kościół dwudziestu pięciu osób lub masz kościół domowy składający się z dziesięciu osób. Czy ten kościół domowy będzie miał inną strukturę niż powiedzmy kościół dwutysięczny? Oczywiście, że tak, więc będziesz dostosowywał strukturę w oparciu o potrzeby. O to chodziło w Dziejach Apostolskich 6. Masz potrzebę i rozwijasz strukturę, aby ją zaspokoić. Więc myślę, że w polityce/rządach kościoła jest wbudowana duża elastyczność. To jest, ponownie, moja osobista opinia. Różne kościoły, baptyści, będą działać inaczej pod względem sposobu, w jaki je strukturują, ale nawet w obrębie baptystów różne struktury kościelne mogą zależeć od wielkości kościoła. Będą sobie z tym radzić inaczej. Prezbiterianie, jak powiedzieliśmy, wszyscy są równymi starszymi, ale może być jeden lub wielu starszych nauczających. A *episcopos*, episkopalianin, również będzie to traktować inaczej. Więc nawet w każdej grupie powinny być różnice w zależności od wielkości i potrzeb kościoła. W tych kwestiach dopuszcza się elastyczność.

Teraz, o czym, musieliśmy trochę porozmawiać, to pojęcie proroków i prorokiń. Byli prorocy we wczesnym kościele i prorokinie. Prorocy, prawdopodobnie najślynniejszy, jakiego zobaczysz w Dziejach Apostolskich, to Agabus. Agabus jest prawie jak postać Eliasza. Przepowiadał głód, który miał nadejść do kraju, podobnie jak Eliaz. Paweł udał się do Palestyny ze wszystkimi tymi pieniędzmi, aby wesprzeć biednych. Podczas Trzeciej Podróży Misyjnej Paweł zbierał pieniądze, więc kiedy wróci do Jerozolimy, zamierza pomóc. W Palestynie panował głód, więc zamierzał pomóc biednym ludziom w Jerozolimie. Prorok Agabus idzie i wiąże Pawła tą częścią swojej szaty i mówi: „Ktokolwiek nosi tę rzecz, jeśli pójdzie do Jerozolimy, uwięzią cię tam. Będziesz miał duże problemy. Zostaniesz tam wrzucony do więzienia”. Więc Agabus ostrzega Pawła z wyprzedzeniem, a ten prorok powiedział Pawłowi, co go czeka. „Oczywiście”, mówi Paweł, „muszę tam pójść. Oczywiście, że zostaje wrzucony do więzienia. Więc masz Agabusa jako proroka. Masz też prorokujące córki Filipa. A w

Dziejach Apostolskich 21:8: „Następnego dnia wyruszyliśmy i dotarliśmy do Cezarei i zatrzymaliśmy się w domu Filipa ewangelisty. Jednego z Siedmiu...” Więc Filip ewangelista był jednym z siedmiu, co oznacza, że był jednym z pierwotnych diakonów. Miał cztery niezamężne córki, które prorokowały. Więc to są cztery niezamężne córki, niezamężne córki, które prorokowały.

Więc tutaj mamy coś w rodzaju Chuldy lub Debory, a nawet Marii. Maria, pamiętasz, wygłasza wielki Magnificat, który Maryja wygłosiła w Ewangelii Łukasza. Gdzie Maryja wygłasza Magnificat „Wielbi dusza moja Pana”, a Maryja chwali Boga i wygłasza Pismo Święte, które jest faktycznie zapisane w naszym Piśmie Świętym. Miriam jest może najlepszym przykładem ze Starego Testamentu. Miriam, w Księdze Wyjścia 15, kiedy przeszli przez Morze Czerwone lub Morze Trzcinowe, kiedy przeszli przez Morze Czerwone, Miriam odwraca się i wygłasza tę pieśń. Miriam również, kiedy w Księdze Liczb 12, jest starszą siostrą Mojżesza, ale jest uważana za prorokinię. Bóg mówi: „Mówię do proroków we śnie i wizjach. Ale z Mojżeszem mówię twarzą w twarz”. Miriam zostaje w tym momencie zganiona. Wydaje się, że Miriam była prorokinią. Ona wygłasza więcej Pisma Świętego; tworzy pieśń i śpiewa pieśni. Ta struktura, więc masz proroków i prorokinie. Teraz, to rodzi duże pytanie i nie jestem pewien, czy mogę rozwiązać wszystkie te problemy szczerze mówiąc, ale są pewne sposoby i ramy myślenia o tym. Masz różne poziomy proroków. Czy to oznacza, że ci prorocy i prorokinie, że to oni napiszą Nowy Testament? Nie, to nie jest do końca prawdą. Mateusz pisze Nowy Testament, Marek pisze Nowy Testament. Łukasz pisze Nowy Testament. Nie znam nikogo w Ewangeliach Mateusza, Marka i Łukasza, kto zostałby nazwany prorokiem poza Janem Chrzcicielem.

U. Prorocy i ich rola w Starym Testamencie [83:09-86:08]

I: Połącz U- V; 83:09-90:42; Prorocy

W Starym Testamencie prorocy napisali wiele Pisma Świętego, ale byli też prorocy, którzy po prostu mówili Słowo Boże, którzy nigdy nie spisali Słowa Bożego i nigdy nie zostali i nigdy nie zostali uznani za kanoniczne Pismo. Jeden ze studentów w

naszej klasie w tym roku wspomniał na przykład Natana.

Czy pamiętasz, jak Natan przyszedł do Dawida i Batszeby? Dawid spotyka Batszebę i dowiaduje się, że jest w ciąży. Dawid zabija Uriasza Hetytę. Teraz Dawid myśli, że mu się upiekło, ponieważ ukrywa ciążę śmiercią jej męża Uriasza Hetyty. Kto się pojawia? Prorok Natan mówi: „Dawidzie, opowiem ci historię o człowieku, który miał małą owcę i innym człowieku, który miał setki owiec”. Potem przychodzi do Dawida i mówi: „Ty jesteś tym mężczyzną. Zabiłeś biednego męża tej kobiety, ten mężczyzna miał jedną żonę, a ty ją wzięłeś, gdy miałeś ich całe mnóstwo”. Natan gani króla Dawida. Czy Natan kiedykolwiek napisał Księgę Natana? Nie, nie napisał. W tej księdze byli inni ludzie, którzy po prostu przyszli mi na myśl z Księgi Jozuego, Księgi Jaszera. Księga Jozuego mówi: „Jeśli mi nie wierzysz w te historyczne rzeczy, sprawdź to w Księdze Jaszera”. Czy wtedy biegali prorocy jak Micheasz, a nawet Elias i Elizeusz. Ale czy były księgi, które napisali Elias i Elizeusz? Elizeusz i Elias nie napisali ksiąg, o których wiemy. Nie ma Księgi Eliasza. Jest długi fragment w Księdze Królewskiej o Eliaszu i Elizeuszu w Drugiej Księdze Królewskiej, ale niewiele. Nie pisali, byli ustnymi prorokami. Więc zastanawiam się, że niektórzy z tych facetów byli prorokami i mówili słowo Boże. Mówili słowo Boże ludowi Bożemu, ale nie byli pisarzami Pisma Świętego. Więc są różne poziomy, na których następuje proroctwo. Niektórzy z nich mówią słowo Boże, ale nie są kanonicznymi prorokami piszącymi. Mojżesz był prorokiem Pana, sługą Pana. Mojżesz faktycznie spisał rzeczy. Jeremiasz był prorokiem Boga powołanym od wczesnego dzieciństwa, jeszcze przed urodzeniem. A Jeremiasz napisze wielką księgę Jeremiasza. A Izajasz, Ezechiel, Daniel, ci ludzie są prorokami. Byli prorokami takimi jak Ozeasz, Joel czy Amos. Dwunastu proroków spośród dwunastu, byli prorokami, którzy spisali słowo Boże. Byli również innymi prorokami. Czy pamiętasz, kiedy Elizeusz użył tego przykładu? Elizeusz pokonuje czterystu proroków Baala i ucieka przed Bogiem. Bóg mówi: „Hej, Eliaszu, Obadiasz ukrył około stu proroków w Królestwie Północnym”. Więc było wielu proroków oprócz Eliasza w tym czasie, ale Eliasz czuł się samotny, gdy Jezebel przyszła po niego. Więc

mówię tutaj, że są innymi prorokami piszącymi proroków, którzy piszą Pismo. Prorocy mieli inne funkcje przekazywania słowa Bożego ludowi Bożemu, OK.

V. Zachowanie Nowego Testamentu i fałszywych proroków [86:08-90:42]

I tak więc zastanawiam się, czy dzisiaj nadal mamy proroków i rzeczy? I chcę powiedzieć, że nie sędzę, aby w tym momencie istniały pisma kanonicznych proroków, kanon jest zamknięty. Teraz mamy Biblię. Myślę, że ważne jest, aby — i to jest kwestia poboczna, ale myślę, że jest naprawdę ważna. Czy Paweł kiedykolwiek widział Nowy Testament? Czy Mateusz kiedykolwiek widział Nowy Testament? Czy Łukasz kiedykolwiek widział Nowy Testament? Sid, nawet Jan pisał wiele lat później, prawdopodobnie z Efezu. Czy Jan kiedykolwiek widział Nowy Testament? Odpowiedź brzmi: Nie. Te księgi zostały napisane, Paweł napisał te listy, napisał jeden do Filipi, jeden do Tesaloniki i jeden do Koryntu. Są listy tu i ówdzie rozrzucone po całym starożytnym Bliskim Wschodzie Morza Śródziemnego.

I tak się dzieje, że te książki muszą zostać zebrane. A zebranie tych książek zajęło lata. I tak mówisz, dlaczego jeden kościół nie poszedł do kserokopiarki i nie zrobił ksero i nie wysłał do drugiego kościoła. Nie mogłeś tego zrobić. Masz ten list, od apostoła Pawła, czy pozwolisz komuś wejść i zabrać ten list? Nie ma mowy! Więc to, co zrobisz, to ręcznie skopiujesz ten list, a następnie przekażesz go innemu kościołowi, który najwyraźniej go chce. Ale zatrzymasz ten, który masz. Możesz spróbować się z nimi dogadać. I powiedzieć: „Daj nam ten. Ja jestem z Kolosów, a ty z Efezu, zrobmy wymianę”. Ponownie, to nie jest kserowanie i faksowanie ich lub wysyłanie ich do ciebie e-mailem lub SMS-em. Musiały być kopiowane ręcznie i noszone, więc zajęło to lata. Paweł nigdy nie widział Nowego Testamentu; Paweł nigdy nie widział Nowego Testamentu. Paweł nie żył już, gdy Jan pisał Ewangelię Jana i z pewnością nie żył już, gdy pisano Księgę Objawienia. Paweł nigdy nie widział Księgi Objawienia, nie żył. Około 68 r. n.e., a księga nie została napisana przez trzydzieści lat później. Tak więc, wszystko, co mówię, to że jest to inne podejście do tego, więc kanon został zebrany i ustalony.

Teraz jest to ustalone i mamy słowo Boże, dlatego naprawdę ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że to jest słowo Boże. Ta księga jest słowem Bożym. To kanon Pisma Świętego i teraz mogą być prorocy, którzy mówią słowo Boże do ludu Bożego. Wiem, że to prawda. To jest nawet w Piśmie Świętym, o którym mówiliśmy. „Całe Pismo jest natchnione przez Boga”, popularna doktryna, to jest to, co wiemy, że jest prawdą, OK.

Więc musisz osądzić każdego proroka, który przychodzi, musisz osądzić go na podstawie Pism. I to staje się naprawdę ważne, ponieważ tak naprawdę, kiedy zaglądasz do Starego Testamentu, czy jest więcej prawdziwych proroków czy fałszywych proroków? Wchodzisz do miejsc takich jak Jeremiasz 23, wracasz nawet do Powtórzonego Prawa, są tam ostrzeżenia przed fałszywymi prorokami. I, nawiasem mówiąc, fałszywi prorocy nawet czynią cuda, dają znaki i cuda. Więc są fałszywi prorocy i często fałszywi prorocy przewyższają liczebnie prawdziwych proroków. Jak osądzasz, czy ktoś jest prawdziwym prorokiem, czy fałszywym prorokiem? Masz Pismo. Pismo jest słowem Boga. Musi zgadzać się z poprzednim objawieniem, jeśli zgadzają się lub nie zgadzają się z poprzednim objawieniem, ci ludzie są fałszywymi prorokami. I myślę, że to, co bym zasugerował, to bądź ostrożny. Nie słyszy się już zbyt wiele o fałszywych prorokach. Co mówią fałszywi prorocy? Prorocy mówią: „Szalom, pokój i Bóg cię pobłogosławi”. Kiedy spojrzysz na Stary Testament, fałszywi prorocy zawsze głosili pokój, miłość Boga. Co głosili prawdziwi prorocy? Pokutujcie grzesznicy. Ludzie nie lubią przesłania prawdziwych proroków, więc są jak ten, który głaszcze nas po głowie i mówi nam dobre rzeczy od Boga. Ale częściej prorocy byli heroldami sądu i nakłaniali ich do próby pokuty za swoje grzechy. Więc to jest kolejna rzecz, którą chcesz mieć z tyłu głowy, kiedy ktoś wychodzi z tym wszystkim, wiesz, pokój i miłość, szalom, pokój i miłość, musisz być naprawdę ostrożny. To jest przesłanie fałszywych proroków charakterystyczne dla Biblii.

Ale czy kogokolwiek jeszcze obchodzi Biblia? Nie! Wyrzucamy to z siebie, chcemy usłyszeć szalom, chcemy usłyszeć pokój i życzliwość. Mówię to z pewną dozą sarkazmu w głosie, ponieważ jest bardzo interesujące, jak nasza współczesna kultura

faktycznie odwróciła role. Tak czy inaczej, jest coś, co po prostu wsadziło wam to z tyłu głowy, coś do przemyślenia, prorocy i prorokinie. Filip ma cztery córki prorokujące.

W. Zaspokajanie potrzeb fizycznych nie było komunizmem [90:42-95:04]

J: Połącz WX; 90:12-97:56; Filantropia w Kościele wczesnochrześcijańskim

Zaspokajali fizyczne potrzeby kościoła i wspomnieliśmy o niektórych rzeczach wcześniej, o roli diakonów w zaspokajaniu potrzeb. Pozwólcie mi tylko skomentować to kilka rzeczy. Rozdział 2, werset 45. „Sprzedając swoje posiadłości i dobra, dawali każdemu, jak kto potrzebował”. Sprzedawali więc swoje posiadłości, dobra dawali każdemu, kto potrzebował. A potem rozdział 4, wersety 32-37: „Wszyscy wierzący byli jednym sercem i jedną myślą; nikt nie twierdził, że to, co posiadał, jest jego własnością, ale dzielili się wszystkim, co mieli. Apostołowie z wielką mocą świadczyli o zmartwychwstaniu Pana Jezusa. Nie było wśród nich nikogo potrzebującego, dzielili się i mieli wspólne rzeczy”.

Niektórzy wzięli ten fragment z Dziejów Apostolskich i próbowali użyć go jako podstawy dla socjalizmu lub komunizmu lub czegoś takiego. Komunizm, oczywiście, to złe określenie, ale czy socjalizm. Ale prawdopodobnie teraz uświęcamy go trochę bardziej, gdy mówimy o reakcji na społeczność. Teraz zawsze jest skupienie na społeczności. Rzeczywiście, wczesny kościół był skupiony na społeczności, ale zwróć uwagę na pytanie. Jaka jest różnica między tym a -- mam problem z tym, że ludzie używają tego materiału w Dziejach Apostolskich, aby wspierać dzisiejszy system polityczny. Myślę, że trzeba być naprawdę ostrożnym, biorąc pisma z tamtych czasów i próbując popierać jakiś rodzaj dzisiejszych ram politycznych. Socjalizm i komunizm tutaj mówi co? Że ludzie przychodzili i dawali innym, którzy potrzebowali. A tak przy okazji, czy to rząd ich do tego zmuszał? Czy rząd nakazywał, aby to się stało? Nie, nie, każda osoba miała wybór, aby to zrobić, to były jej rzeczy i mogła wybrać, czy je dać, czy nie dać. Więc musisz być naprawdę ostrożny, zmieniając i mówiąc, że każdy powinien dać, a my będziemy tego od nich żądać. Odbierasz ludziom wybór. A tak przy okazji, sam Bóg nie odbiera tej wolności. Sam Bóg pozwala ludziom wybierać; możesz

wybrać Chrystusa lub możesz odrzucić Chrystusa. Wybór należy do ciebie, więc musisz być naprawdę ostrożny. Więc bądź ostrożny, kiedy ktoś zaczyna mapować tego typu wersety na socjalizm i komunizm. Wiemy, że w większości sytuacji w komunizmie, prawie we wszystkich, o których wiem, kiedy komunizm nadchodzi, rozprowadzają dobra dookoła, a potem co się dzieje? Wszyscy stają się biedni. A potem zasadniczo umierają miliony ludzi. Miliony ludzi umierają. Za Stalina w Rosji wymordowano ponad 20 milionów ludzi. A za Mao w Chinach zginęło 80 milionów ludzi. Hitler, wszyscy mówią: „Hitler był taki zły. Mao sprawia, że Hitler wygląda jak siedmiolatek. Mao zabił ponad 80 milionów ludzi w Chinach. Więc jeśli chcesz komunizmu, jedź na Kubę. Dlaczego ludzie próbują płynąć w stronę Ameryki? Jedziesz do Jugosławii i do Wenezueli, a teraz przyjęli wiesz, socjalizm/komunizm pod rządami Hugo Cháveza. A kiedy idziesz do sklepu spożywczego, co się dzieje? Sklepy spożywcze są teraz puste. Ludzie mają problemy z jedzeniem. Spójrz na Koreę Północną, a potem opowiedz mi o komunizmie. Ludzie tam głodują. Właśnie obniżyli limit wzrostu, aby dostać się do wojska, ponieważ ludzie głodują w Korei Północnej od tak dawna, że teraz wystarczy mieć cztery stopy i dziewięć cali, aby dostać się do wojska. Musieli obniżyć wymagania dotyczące wzrostu, ponieważ ludzie stają się niżsi, ponieważ w Korei Północnej jest tak duży niedobór żywności. Ludzie, pomyślcie o tym, zanim pójdziecie i weźmiecie Biblię i spróbujecie wskoczyć w teologię wyzwolenia, co jest tym, czego wiele ci ludzie popierają. Istnieje prawdziwy związek między komunizmem a teologią wyzwolenia. To, co robią, to próbują używać religii do wspierania tych bardzo złych ram politycznych, a religia staje się służebnicą polityków i w tym momencie masz prawdziwy problem. To jest zasadniczo to, co się tam dzieje. Tak więc, w każdym razie, bądź ostrożny z tymi rzeczami.

X. Ananiasz, Safira i współczesna filantropia [95:04-97:56]

A co z Ananiaszem i Safirą ? Ananiasz i Safira przychodzą do wczesnego kościoła i mówią: „Hej, sprzedaliśmy wszystkie nasze dobra”. Dzieje Apostolskie 5: „Sprzedaliśmy wszystkie nasze dobra, rozdaliśmy je ubogim i oto jest”. Apostołowie

odpowiadają: „Czy to wszystko, co sprzedaleś, dajesz?” On mówi: „Tak”. Facet pada martwy. Ananiasz zostaje zabity. Jego żona przychodzi i pyta: „Czy dałeś wszystkie te rzeczy ubogim?” I tak Safira pada, a Bóg zabiera ich oboje. Teraz mówi: „Kiedy miałeś swoje dobra, miałeś przywilej robić z nimi, co chciałeś. Mogłeś dokonać wyboru, aby robić, co chciałeś, ale nie możesz kłamać Bogu. Nie możesz przyjść i powiedzieć: „Daję to wszystko”. To był ich wybór, aby to zrobić. Więc wszystko, co mówię, to bądź ostrożny, gdy ludzie zaczynają odbierać wybory ludziom mówiącym, że musisz to zrobić. To jest obowiązek i rzeczy, które musisz zrobić. Lepiej wywieś kilka czerwonych flag. Chrześcijaństwo, to otwarte ręce i dar wolnego wyboru, manifestujący, że jednostka z serca jest pełna pasji dla Jezusa, pragnienia dawania i pomagania biednym, to indywidualny wybór. A tak przy okazji, który kraj na świecie dał więcej, aby pomóc na całym świecie niż jakikolwiek inny kraj na świecie? Są ludzie tacy jak Bill Gates, który pompuje miliardy dolarów w Afrykę, AIDS i rozwiązuje niektóre problemy z AIDS tam, a także malaria, która zabija, miliony ludzi i setki tysięcy ludzi umiera na malarię. Praca nad rzeczami, które łagodzą trudną sytuację malarii, głodu i tych plag to wspaniała praca dla ludzi takich jak Gates i innych, którzy pomagają biednym, ponieważ mają bogactwo i decydują się je dawać. To nie rząd tego wymaga. Oni decydują się to robić, a ta filantropia jest wspaniałą rzeczą, ponieważ pochodzi z serca, wolnego serca, które decyduje się dawać. I z jakiego modelu politycznego/ekonomicznego to pochodzi? Tak więc te rzeczy zaspokajały fizyczne potrzeby wczesnego Kościoła, ale należy być ostrożnym w przypadku niektórych z tych rzeczy.

Wczesny kościół był jednością. Te stwierdzenia o jedności w Dziejach Apostolskich 2:44. I nie chcę poświęcać temu dużo czasu, ale kościół był zebrany razem i w jednym miejscu i byli razem jako jedno. Pozwólcie mi przeczytać ten rozdział 2, werset 44. Rozdział 2 to rozdział o Pięćdziesiątnicy i mówi w nim: „wszyscy wierzący byli razem i wszystko mieli wspólne. Sprzedając swoje posiadłości i dobra, dawali każdemu według potrzeb”. Przyjrzelśmy się temu wcześniej. Przejdźmy tutaj do naszego następnego slajdu.

Y. Z jakich źródeł korzystał Łukasz? [97:56-100:12]

K: Połącz Y-AC; 97:56-113:50; Źródła i problemy

Z jakich źródeł korzystał Łukasz? Przejrzyjmy niektóre z tych źródeł. I zajmijmy się tym trochę dłużej. Łukasz nie był obecny, jak powiedzieliśmy, aż do Drugiej Podróży Misyjnej apostoła Pawła. Więc przez pierwsze piętnaście rozdziałów Dziejów Apostolskich Łukasz nie był obecny. Był z Pawłem podczas uwięzienia przez Cesarstwo, więc przez dwa lata Łukasz będzie w Palestynie. Przypuszczam, że podczas pobytu w Palestynie spotkał się z Marią i różnymi ludźmi i przeprowadził z nimi wywiady w kontekście pisania Księgi Łukasza i Dziejów Apostolskich, podczas gdy Paweł był w więzieniu w Cezarei wzdłuż wybrzeża Palestyny. Mógł mieć dziennik podróży, ponieważ podróżował z Pawłem, Paweł opowiadał mu o podróżach misyjnych i słyszał historie od Pawła, a historie te prawdopodobnie były opowiadane w kółko na wiele różnych sposobów i w różnych czasach. Wiesz, jak mówiłem, ludzie opowiadają te same historie, przeżyli trzydzieści, czterdzieści lat, zdajesz sobie sprawę, że opowiadasz te same historie w kółko, nigdy dokładnie takie same. Robisz trochę jazzu i improwizacji, a w zależności od kontekstu, w jaki sposób opowiadasz historię. Łukasz prawdopodobnie słyszy pamiętnik podróży, więc prawdopodobnie sam napisał pamiętnik podróży, ponieważ był z Pawłem w Drugiej Podróży Misyjnej w Troadzie do Filipi. Podczas Trzeciej Podróży Misyjnej, kiedy Paweł wraca do Filipi, jest znowu z nim.

Przemówienie Stephena w Dziejach Apostolskich 7 jest ogromne. Jest tam piękne przesłanie Stephena w Dziejach Apostolskich 7. Dlaczego Dzieje Apostolskie 7 są tak ogromnym przemówieniem Stephena? Bardzo prawdopodobne, że Paweł tam był, a Paweł to przed rozmową Paula w rozdziale dziewiątym, to jest w rozdziale siódmym, Paweł pochwalał śmierć Stephena, więc jest bardzo prawdopodobne, że Paweł, będąc świadkiem kazania Stephena, zapamiętał je i prawdopodobnie rozpamiętywał je w myślach i wielokrotnie. Stephen ma tam świetne, cudowne kazanie, więc Łukasz, bardzo możliwe, że zaczerpnął to kazanie o Stephenie od Pawła.

Mowy Z. Piotra w Dziejach Apostolskich i Pierwszym Liście Piotra [100:12-103:10]

Mowy Piotra, co ciekawe, Łukasz otrzymuje te różne przemówienia. Myślę, że jest około dziewięciu przemówień Piotra. Pamiętasz, że w Księdze Mateusza mieliśmy wszystkie te wspaniałe kazania Jezusa, no cóż, w Księdze Dziejów Apostolskich otrzymujemy te kazania Piotra. Co jest naprawdę interesujące, w jednym z autorów artykułu, który przeczytaliśmy w tym roku na zajęciach z literatury Nowego Testamentu, jest porównanie między Księgami Piotra a przemówieniami Piotra w Ewangelii Łukasza. Jest więc porównanie między 1 i 2 Piotra a Księgą Dziejów Apostolskich i dowiadujesz się, że Łukasz najwyraźniej przejmuję te przemówienia słowo w słowo w niektórych momentach. Innymi słowy, niektóre ze szczególnych słów, które są używane w listach Piotra, pojawiają się również w Księdze Dziejów Apostolskich. Są to rzadsze słowa, więc nie jest to dyktafoniczne. Chcę powiedzieć, że nie jest to słowo w słowo, że cytuje przemówienie, ponieważ w większości są to prawdopodobnie streszczenia. Ale nawet streszczenia wydają się przejmować dyktando pierwotnego mówcy. Chyba to chcę powiedzieć. Pierwotny mówca ma pewne frazeologie, których używał, a Łukasz wydaje się być ostrożny i wystarczająco ostrożny, aby faktycznie je przejmować. Tak więc, gdy Piotr przemawia w Dziejach Apostolskich, odzwierciedla to dyktando i styl samego Piotra. A jeśli porównasz 1 Piotra 1:2 z Dziejami Apostolskimi 2:23, Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy używa tej frazy, „w określonym celu i uprzedniej wiedzy”, która jest dokładnie wspólna dla tych dwóch. Więc to po prostu pokazuje, że przejmuję. Podobnie fraza „srebro lub złoto”, czy pamiętasz, kiedy Piotr i Jan zamierzają uzdrowić kalekę? Mówi: „srebra ani złota nie mam, ale to, co mam, wyjdź i chodź, OK, to jest kombinacja srebra i złota również w 1 Piotra 1:18. Teraz, to jest oszałamiające, wiesz, to byłoby słabsze, ponieważ srebro lub złoto wiele osób wspomina srebro lub złoto, ale bardzo interesujące jest to, że pojawia się to zarówno w kazaniach Piotra, jak i w liście Piotra.

Oto coś bardziej skomplikowanego: „Sędzia żywych i umarłych”. Tego zwrotu nie znajdziemy też zbyt często w Nowym Testamencie, a jednak jest w Dziejach Apostolskich 10:42 w kazaniu Piotra, a także w 1 Liście Piotra 4 :5. Chcemy więc powiedzieć, że istnieją pewne paralele między przemówieniami zapisanymi w Dziejach

Apostolskich a listami, które pokazują nam, że Łukasz jest dokładny pod względem historycznym. Teraz nikt by nie powiedział, że kiedy Piotr wygłasza kazanie, większość kazań, które otrzymujemy, ma dziesięć lub dwadzieścia wersetów, coś takiego między wersetami. Zdajesz sobie sprawę, że zajmuje to jedną lub dwie minuty. Mamy streszczenie; mamy coś w rodzaju streszczeń, podsumowań tego, czym one są. Ale najwyraźniej Łukasz nawet w tych podsumowaniach przejmuje dyktando osoby, która je wygłosiła.

AA. Paralela Piotra i Pawła w Dziejach Apostolskich [103:10-107:07]

Oto kilka przykładów, w których Piotr i Paweł są ze sobą paralelnie zestawiani. Oto interesująca paralela między wczesnymi rozdziałami Dziejów Apostolskich. Piotr robi pewne rzeczy, a w późniejszych rozdziałach Paweł robi pewne rzeczy. Jest więc przejście od Piotra do Pawła. Zastanawiałem się również, co stało się z Marią. Piotr, Paweł i masz to porównanie. Jest to podobne, nawiasem mówiąc, jak niektórzy, których pamiętasz ze Starego Testamentu. Czy pamiętasz Mojżesza, Jozuego i jak Mojżesz i Jozue byli tam ze sobą paralelnie zestawiani? Mojżesz rozdziela wodę w Morzu Czerwonym; Jozue rozdziela wodę przy przejściu przez rzekę Jordan. Mojżesz podnosi włócznie i wygrywają bitwę. Jozue podnosi włócznie, oszczep i wygrywają bitwę. Mojżesz podchodzi do anioła i anioł podchodzi, a Jozue podchodzi do anioła. „Zdejmij sandały, jesteś na ziemi świętej”. Istnieje bardzo podobne porównanie między Mojżeszem a Jozuem, jest przejście w przywództwie, jest przejście w przywództwie.

Także tutaj następuje zmiana w przywództwie. Piotr jest wielkim apostołem we wczesnym kościele w Pięćdziesiątnicy, przyjsciu Ducha Świętego. Piotr, a następnie następuje zmiana na Pawła później w rozdziale 13 i w Dziejach Apostolskich. Ale możesz zobaczyć, że obaj głoszą zmartwychwstanie. Piotr głosi je w rozdziale 2, wersecie 22, a Paweł w rozdziale 13, wersecie 26. Obaj uzdrawiają kalekę. Zarówno Piotr, jak i Paweł uzdrawiają kalekę. Można to znaleźć w Dziejach Apostolskich 3:1 dla Piotra, a Paweł w rozdziale 14, wersecie 8. Obaj uzdrawiają kalekę. Obaj kładą ręce na ludzi, a Duch Święty zstępuje na nich. Przepraszam za skrócenie HS dla Ducha Świętego.

Ale Piotr robi to w rozdziale 8, wersecie 17. Wierzę, że to dotyczy Samarytan. Paweł robi to w Dziejach Apostolskich 19:6, wkłada ręce, a niektórzy szczególni ludzie otrzymują Ducha Świętego w Efezie. Porozmawiamy o tym później o szczególnych uzdrowieniach i tłumach ludzi. Apostoł Piotr dokonuje szczególnych uzdrowień w rozdziale 5 wersecie 15. I jest tłum, a Paweł w rozdziale 19 wersecie 12 dokonuje szczególnego uzdrowienia i jest tłum. W obu przypadkach są wsadzani do więzienia. Piotr idzie do więzienia; Paweł idzie do więzienia. Modlą się za Piotra; Piotr wychodzi z więzienia. Paweł idzie do więzienia, w więzieniu śpiewają i nagle anioł w obu przypadkach uwalnia Piotra i Pawła. Piotr w rozdziale 12 wersecie 6. Paweł w rozdziale 16 wersecie 25. Anioł przychodzi i uwalnia Piotra z więzienia, a anioł przychodzi i uwalnia Pawła z więzienia. Istnieje więc bardzo podobna paralela między tymi dwoma facetami. Właściwie interesujące jest tutaj podkreślenie tej księgi.

Trzykrotnie wspomniano o nawróceniu Pawła. Są też trzy historie o rozmowie Korneliusza, Korneliusz będzie naszym poganinem. Do tej pory kościół był głównie żydowski. Teraz zmieni się i będzie poganinem i otworzy się na pogan. Drzewo oliwne, jak mówi dr Wilson, zostanie wszczepione. Teraz, gdy ta pogańska gałąź wchodzi w pień drzewa oliwnego, odnotowano trzy nawrócenia. Historia rozmów Korneliusza jest opowiadana trzy razy.

Trzy razy Paweł jest w więzieniu. Przechodzi między namiestnikami i Paweł przekazuje te wiadomości trzy razy przed Feliksem, Festusem i Agryppą. Dzieje się to w późniejszych rozdziałach Dziejów Apostolskich, około rozdziału 24. Trzy razy staje przed rzymskim namiestnikiem i broni się. Widzisz więc ten rodzaj rytmu w księdze z powtarzającymi się powtórzeniami.

AB. Pozorna sprzeczność śmierci Judasza [107:07-110:18]

Teraz, to jest ten moment, w którym zakończymy naszą dyskusję w tym wykładzie i chcę to tylko omówić. Niektórzy twierdzą, że istnieje sprzeczność między księgą Dziejów Apostolskich 1:18 a Ewangelią Mateusza 27:5. Dzieje Apostolskie 1:18 kontra Ewangelia Mateusza 27:5 i kolejne. Teraz, gdzie – co stało się z Judaszem? To jest

pytanie. I mówią, że istnieje sprzeczność między Dziejami Apostolskimi a Ewangelią Mateusza co do tego, co stało się z Judaszem. Więc Biblia zaprzecza sama sobie, dlatego zawiera błędy. Wiecie, że ludzie tak cały czas postępują. Przyjrzyjmy się temu. Teraz, jak powiedzieliśmy wcześniej, mogą być różni świadkowie, którzy widzą historię inaczej. Czy różni świadkowie mogą zapisać tę historię inaczej? Kiedy masz dwóch sędziów w tym samym meczu koszykówki, czy mogą oni widzieć, co się wydarzyło inaczej? Jeden facet widzi faul, a drugi facet patrzy w to samo miejsce, ale nie widzi faulu. Oto więc, co mamy w Dziejach Apostolskich 1:18. Mówi, że to właśnie przydarzyło się Judaszowi, „za nagrodę, którą otrzymał za swoją niegodziwość, Judasz kupił pole”. Kto kupił pole? „Judasz kupił pole”. „Tam upadł głową w dół, jego ciało pękło, a jego jelita wypłynęły i wszyscy w Jerozolimie o tym usłyszeli”. Jak umarł Judasz? Judasz kupił pole; potem upadł, a jego ciało pękło, a jego wnętrzności wypłynęły — trochę za dużo informacji tutaj. Tak umarł Judasz.

Teraz wróćmy do Mateusza. Jak Mateusz mówi, że Judasz umarł? Mateusz 27:5, „Gdy Judasz, który go wydał, zobaczył, że Jezus został skazany, ogarnęło go poczucie żalu i zwrócił trzydzieści srebrnych monet arcykapłanom i starszym. „Zgrzeszyłem” — powiedział Judasz. Wtedy Judasz wrzucił pieniądze do świątyni i odszedł. Wtedy poszliśmy i powiesiliśmy się”. Jak więc umarł Judasz? Judasz odszedł i powiesił się, więc tak właśnie umarł. „Arcykapłani podnieśli monety i powiedzieli: „Nie wolno wrzucać ich do skarbca, bo są zapłatą za krew”. Postanowili więc użyć tych pieniędzy, aby kupić pole garncarza jako miejsce pochówku cudzoziemców. Dlatego jest ono polem krwi aż do dnia dzisiejszego”.

A więc czym te dwie historie się różnią? W jednej Judasz kupuje pole, a potem Judasz upada na głowę i jego żołądek wybucha. W drugiej historii Judasz wraca do arcykapłana i rzuca w nich trzydziestoma srebrnymi monetami. A potem wychodzi, wiesza się, a oni biorą pieniądze i kupują pole.

AC. Możliwe rozwiązanie sprzeczności [110:18-113:50]

Więc która z nich jest prawidłowa? Wydaje się, że są sprzeczne. Cóż, jeśli któryś z was jest kreatywnym człowiekiem, zdaje sobie sprawę, że obie są prawdziwe. Po prostu opowiadają inną historię, kiedy jest powiedziane, że Judasz kupuje pole, czy kupił pole? Tak, za swoje trzydzieści monet żydowscy przywódcy wychodzili i kupowali pole. Więc czy wychodzę i idę do Sam's Club i idę tam i kupuję te rzeczy. Albo daję moją kartę Visa mojemu synowi, a on idzie do Sam's Club i kupuje jakieś rzeczy. Kto kupuje te rzeczy, cóż, „hej, to jest na mojej karcie. Kupuję te rzeczy”. On jest tym, który to faktycznie zrobił, ale to nadal ja jestem tym, który kupił te rzeczy. Więc Judasz kupił pole? Tak, okej, zrobił to za pośrednictwem kapłanów. A co z tym, że powiesił się i popełnił samobójstwo, albo że wybuchły mu podmuchy, kiedy upadł? Większość ludzi zdaje sobie sprawę, że prawdopodobnie powiesił się i tak się zabił, a potem, po tym jak się powiesił, spadł i lina – innymi słowy, co się stało? Ptaki dziobały linę lub lina pękła lub coś takiego, a po tym jak się powiesił, spadł na skały i jego wnętrzności pękły. Zasadniczo dostajesz tę sekwencję, powieszenie, a potem upadek z powieszenia i rozerwanie wnętrzności. Więc oba mogą być prawdziwe.

Tak więc to się nazywa harmonizowanie, a niektórzy ludzie tego nienawidzą lub po prostu próbujesz harmonizować. Odpowiedź brzmi: tak. Ufam Biblii, ponieważ Biblia dała mi setki tysięcy danych, które są prawdziwymi danymi. Więc kiedy widzę jedną, w której jest trochę różnicy, myślę, że pamiętasz, jak tydzień lub dwa temu mówił o tej kobiecie, którą potrafił autobus? Kobieta została potrącona przez autobus, nie zginęła, a potem druga historia mówiła, że nie, kobieta została uderzona boki w samochodzie i natychmiast wyrzucona z samochodu, a która historia jest prawdziwa? Cóż, obie były prawdziwe. Kobieta została najpierw potrącona przez autobus. Następnie, gdy jechała do szpitala, samochód został uderzony po raz drugi i została wyrzucona i natychmiast zabita. Więc tak naprawdę obie historie były prawdziwe. Myślę, że to jest to, co masz tutaj, innymi słowy, po prostu różne perspektywy. Dzieje Apostolskie mówią nam więcej o polu skupienia i rozdierają mu flaki. Mateusz przedstawia to bardziej w kategoriach arcykapłanów i trzydziestu szekli srebra i powieszenia. Więc obie historie są prawdziwe, ale się uzupełniają. To nie jest ta sama historia.

Dlatego kocham Biblię, skrybów, którzy przepisywali ją przez tysiące lat. Mogliby powiedzieć: „O, ta historia jest inna niż ta, spróbujmy je zharmonizować, zmienimy tekst”. Nie zmienili tekstu, pozwolili tekstowi pozostać z konfliktami, a konflikty pozostawili, a to mówi mi więcej o historyczności pism. Pisma nie zostały po drodze zmienione przez tych skrybów. Nie, pozostawili te pozorne sprzeczności i trzeba głębiej zajrzeć w tekst, a to właśnie próbujemy zrobić.

Zróbmy więc sobie przerwę, a po powrocie przyjrzymy się Dziejom Apostolskim 2 i dokładniej omówimy niektóre fragmenty Księgi Dziejów.

Transkrypcja Kelley Chang-Fong
Edytowane przez Ben Bowden
Wstępnie zredagowane przez Teda Hildebrandta